

Kapitel ni Hvem er vi, i virkeligheden?

Jeg lukkede døren bag mig og gik over til Elizabeth. "Hvad synes du?" spurgte jeg.

"Han er interessant," sagde hun. Jeg kunne se på lyset i hendes øjne - noget jeg ikke havde set længe - at håbet var vendt tilbage

"Tror du, han er ægte?" spurgte jeg forsigtigt.

"Jeg er ikke sikker. Der er noget ved ham, som er meget overbevisende."

"Jeg kommer til at tænke på et skriftsted om Jesus," sagde jeg, mens jeg tog ud af bordet. "Det er noget i retning af Han underviser som én, der har autoritet, ikke som én af de skriftkloge. Det virker, som om Johannes underviser, som om der er en autoritet eller viden bag alt, hvad han siger, så forskellig fra alle andre lærere, jeg nogensinde har hørt."

"Det er mere end det," tilføjede Elizabeth. "Jeg følte helt bestemt noget, da han rørte mig. Jeg vil vædde på, at jeg kan stå nu." Hun skubbede sig fremad i sin stol.

"Tag fat i min hånd," kommanderede hun.

"Du har ikke tænkt dig at prøve at komme op og stå?" Jeg gik hen mod hende.

"Jeg føler, at jeg kan stå op. Træk mig op," insisterede hun.

"Jeg ved ikke rigtigt," sagde jeg og gav hende en temmelig slatten hånd.

Hun greb den og trak til. Hendes ryk fik mig til at trække den anden vej, indtil hun stod helt op.

"Jeg kan ikke tro det!" udbrød jeg. "Du har ikke kunnet stå i flere måneder."

"Jeg tror godt, jeg kan gå!" udbrød hun og tog et skridt. Så tog hun et mere og slap min hånd.

Derefter gik hun langsomt tværs over gulvet og hvilede sig mod væggen. Hun strålede som en olympisk vinder på målstregen.

"Det er et mirakel," råbte jeg.

"Johannes sagde, at jeg kun ville have forøget styrke i et par dage," advarede Elizabeth og gik frem og tilbage over gulvet. "Da det her kun er midlertidigt, synes jeg, vi skal gå en tur, mens jeg har styrken."

"Tror du godt, at du kan det?"

"Der er kun én måde at finde ud af det på," sagde hun. "Lad os finde vores frakker frem og få noget frisk luft."

Sommetider var det umuligt at sige nej til Elisabeth. Jeg var nødt til at rette mig efter hende. Jeg tog frakkerne. "Hvorfor er du så fast besluttet på at gå en tur?" spurgte jeg.

"Der var et eller andet i Johannes' stemme, da han gik. Kan du ikke huske, at han sagde, at en gåtur er god, hvis man skal have styr på tankerne? Han sagde noget om at få mine tanker og min frygt placeret på rette sted, så de ikke bliver ved med at virke ødelæggende."

Så tog Elizabeth min arm og spadserede ud af døren og ned ad trappen med en styrke og beslutsomhed, som forbløffede mig. Snart efter gik vi ned ad gaden i et hurtigere tempo, end jeg havde troet muligt. "Lad os gå hen mod bjergene, hvor vi plejede at gå tur," foreslog hun med barnlig stemme.

Jeg nænnede ikke at tage modet fra hende. Vi boede kun få gader fra nogle smukke udløbere fra bjergene, og vi havde ikke været i stand til at udforske dem siden sygdommen. Vi satte kurs mod dem, og jeg blev behageligt overrasket over, at Elizabeth så ud til at have styrke til at fortsætte.

"Åh, hvor er det godt at få lov til at gå igen," sagde hun og trak vejret dybt. "Jeg har aldrig før følt mig så godt tilpas i hele mit liv. Selv luften føles, som om den er ladet med livskraft."

"Bare tænk på alle de spadsereture, som vi kunne have taget, men som vi ikke tog," sagde jeg. "Jeg har aldrig rigtigt tænkt på det før, men jeg kan godt forstå, hvordan en gåtur kan få problemerne til at synes mindre. Se bare på skønheden her! Hvordan kan nogen føle frygt eller bekymring, når man går her?"

"Jeg tror, at jeg forstår, hvad Johannes mente," sagde Elizabeth. "I adskillige år før min sygdom og måske endnu flere bagefter har jeg fokuseret på min frygt og mine problemer. Selv når jeg prøvede at slappe af, gnavede bekymringerne stadig. Hvis min hjerne har haft brug for hvile, kan jeg godt se, at den ikke fik det. På den anden side ser det heller ikke ud til, at din hjerne får megen hvile."

"Du kan ikke altid vide, hvad der sker indvendigt blot ved at se på et andet menneske eller endog ved at leve med det," svarede jeg. "Jeg tror, at jeg er god til ikke at lade uønskede tanker og bekymringer påvirke mig konstant. Selv når jeg kun har lidt tid eller er under hårdt pres, afsætter jeg nogle perioder hver dag, hvor min frygt og mine uønskede tanker sættes i bero. De undertrykkes ikke, men er snarere i en slags dvale." Det var, som om der gik et lys op for mig. "Måske er det mere præcist at sige, at det er, ligesom om jeg har skabt et sted til dem og har sat dem der. Er det ikke cirka sådan, Johannes sagde?"

"Jo," nikkede hun. "Han sagde noget om at dirigere vores tanker og frygtformer hen til deres rette sted. Sådan føler jeg det lidt lige nu, ligesom om mine uønskede tanker og min frygt er stuvet af vejen bag låste døre et eller andet sted. I øjeblikket mens vi går her gennem dette smukke landskab, har de ingen magt over mig. Det er første gang, siden jeg blev syg, at jeg har følt sådan."

"Måske betyder det, at du er blevet helbredt," sagde jeg forhåbningsfuldt. Det var alt for godt til at være sandt, tænkte jeg ved mig selv, men mirakler sker jo.

"Jeg ved det ikke. Johannes sagde jo, at jeg ville få mere styrke i nogle få dage. Det føles, som om en anden vilje end min egen hjælper med at holde disse symbolske døre låst og få mig til at føle mig sikker i en periode. Han sagde, at jeg kunne blive helbredt, hvis vi løste de første tre nøgler. Måske skulle vi tage hans spørgeprogram alvorligt. Du sagde noget om vigtigheden af at formulere spørgsmålet rigtigt. Giv mig den nøjagtige ordlyd igen." Vi satte os ned på nogle klippestykker for at hvile os.

"Det var ikke bare HVEM ER JEG? men HVEM ELLER HVAD ER JEG?"

"Og hvilke svar har du allerede prøvet, som ikke var rigtige?"

"Han sagde ikke direkte, at de ikke var korrekte men antydede, at mine svar ikke havde nogen mening. Der er åbenbart et eller andet kernesvar, som jeg skal finde."

"Fortæl mig de svar, som du gav ham, som det ikke var."

"Først sagde jeg, at jeg var et menneske."

"Hmm, når jeg ser på dit kontor, kommer jeg sommetider i tvivl om det," smilede hun.

"Du har det bestemt bedre, ikke?" sagde jeg spydigt.

"Hvad sagde du ellers?"

"Jeg sagde en Ånd, en sjæl og Guds søn. Men det var ikke nogen af dem."

"Man skulle tro, at vores kerneessens ville være noget åndeligt eller en slags ånd. Hvorfor sagde han, at det ikke var sådan?"

"Han sagde, at det ikke gav nogen mening at sige, at jeg er ånd. Han bad mig definere ånd, og jeg kunne ikke sige noget intelligent."

"Så han vil have dig til at sige noget bestemt om, hvem du er, og hvis du ikke ved, hvad ånd er, så er det temmeligt intetsigende at sige, at du er ånd?"

"Ja, det er vist noget i den retning," svarede jeg.

"Har du tænkt mere over, hvem eller hvad du er?"

"Lidt."

"Hvad er du kommet frem til?"

"Ikke særligt meget. Hvad med dig? Kan du foreslå noget?"

"Tja, jeg synes altid, at det er godt at snakke løs om det, som bare dukker op, lave en liste og se, om noget af det lyder fornuftigt."

"Jeg har mere eller mindre lirket min liste af," sagde jeg. "Lad os gennemgå din liste - måske er det bedre set fra et kvindeligt perspektiv."

"Din snu rad. Sende sorteper videre til en kvinde, når du ender i en blindgyde."

"OK. Lad os høre, hvad du har."

"HVEM ELLER HVAD ER JEG? Lad os se." Elizabeth rejste sig op, og vi begyndte at gå igen.

"Ud over det du allerede har sagt, kunne jeg tilføje, at jeg er mine tanker, mine følelser, min personlighed.... Jeg er, hvad jeg ser ud til at være. Jeg er en kvinde. Vidste du, at mange kvinder definerer, hvem de er ud fra deres hjem? At hjemmet er en forlængelse af dem selv?"

"Jeg tror, du har nævnt det for mig. Din liste lyder ligeså god som min. På en eller anden måde tror jeg dog ikke, vi har svaret. Lad os skrive vores tanker ned, når vi kommer hjem, så vil jeg vise dem til Johannes på vores næste møde."

"Ja, det er vel det eneste, vi kan gøre."

"Der er én ting mere, jeg tror, jeg vil gøre."

"Hvad er det?" spurgte hun.

"Jeg vil spise morgenmad med Wayne i morgen. Han har været min gode ven i mange år, og han er amatør filosof. Jeg tror, jeg vil præsentere ham for spørgsmålet."

Elizabeth så bekymret på mig. "Jamen, sagde du ikke, at Johannes havde sagt, at du ikke måtte fortælle nogen om det endnu?"

"Han sagde, at jeg ikke skulle fortælle nogen om ham. Han satte ikke nogen grænser op for, hvordan jeg finder svarene."

"Lad nu være med at forkludre det her," sagde hun og gav min arm et klem. "Han sagde, at hvis vi finder de første tre principper, så bliver jeg helbredt."

"Johannes sagde, at jeg skulle lytte efter den nøjagtige ordlyd, og hans præcise ord forbød mig ikke at vende det med Wayne."

"Vi har ikke klaret os så godt endnu. Måske kan Wayne give os et par ideer."

Næste morgen mødtes jeg med Wayne på vores yndlingscafé. Wayne var en gammel ven på ca. min egen alder, som havde sin egen forretning. Han havde et havepleje firma og lavede lidt af hvert for sine kunder - beskar træer og buske, slog græs, kontrollerede skadedyr osv. Han lignede en ærlig, selvstuderet fyr og gik som regel med cowboyhat. Når man så ham, ville man aldrig tænke på, at han tilbragte nogen som helst tid med at overveje livets mening. Men han elskede at mødes med mig til morgenmad i hvert fald én gang om ugen og bare snakke om filosofi, religion, new age, politik, livets mening, eller hvad der faldt os ind. Vi respekterede hinanden som to tænkere, som søgte lidt dybere efter tingenes mening end den gennemsnitlige person. Denne morgen håbede jeg, at han ville være i sit bedste filosofiske hjørne.

"Hvordan er din uge gået?" spurgte jeg ham, mens servitricen fik os bænket.

"Det vil du helst ikke vide," sagde han med et smertefuldt udtryk i ansigtet.

Wayne var en storartet filosof, men han havde endnu ikke helt mestret kunsten at bruge sin intelligens, så han kunne køre sin forretning uden problemer. Hver gang vi mødtes, virkede det, som om han havde en ny rædselshistorie om en eller anden dyr fejltagelse begået af en af hans ansatte. For nogle måneder siden stak en af dem af med værktøj for ca. 10.000 dollars, og det lige et par dage efter at Wayne havde stillet kaution for at få ham ud af fængsel. I sidste uge dukkede en af dem op hjemme hos ham med kone og børn, fordi de var blevet sat på gaden. Grunden til det? Han havde brugt huslejepengene på narkotika. Wayne var helt ved siden af sig over det.

Selv om jeg var ked af, at min ven havde så mange forretningsproblemer, var jeg altid nysgerrig over, hvad der nu var sket. Jeg kunne ikke bare overhøre det. "OK Wayne. Fortæl mig historien."

"Jeg tegnede en oversigt til Skip - et kort over haven, så der ikke var noget at tage fejl af. Sidste gang sagde han, at jeg ikke udtrykte mig tydeligt nok, så denne gang tegnede jeg et forbandet kort til ham!" Wayne næsten spyttede ordene ud.

"Var det ikke Skip, der beskar et forkert træ hos en eller anden nøjeregnende kunde?" spurgte jeg.

"Jo. Han lovede, at det ikke skulle ske igen, når jeg bare forklarede mig helt tydeligt over for ham."

Så jeg tegnede en skitse over haven med et stort X til at markere stedet, hvor birketræet stod. Instruktionerne var meget enkle. Fjern birketræet der, hvor X'et viser, at det er."

"Og han fjernede et andet træ?" gættede jeg.

Wayne rystede på hovedet og skar tænder. "Den dumme stodder fjernede et birketræ fra plæns østside og ikke fra vestsiden, hvor jeg havde sat X'et."

"Så der var birketræer i begge sider af plænen"

"Ja, men jeg havde sat X'et i vestsiden."

"Hvis din tegning ikke var klart markeret, så han den måske på hovedet og troede, at øst var vest." Gode gamle Wayne bliver ikke vred, når jeg analyserer hans problemer, sådan som Elizabeth sommetider gør.

"Det er det, han siger, men kun en idiot kunne have læst kortet sådan. Jeg havde markeret roserne på vestsiden lige ved siden af det rigtige birketræ. Og det var bare én af de måder, han kunne have brugt til at vælge det rigtige træ."

Jeg tænkte ved mig selv, at jeg godt kunne have fundet på at vende kortet på hovedet, hvis jeg havde været ansat, men min ven var irriteret nok, uden at jeg behøvede at bære brænde til bålet.

"Hvad vil ejeren så gøre?" spurgte jeg.

"Vi måtte tage tilbage og fælde det rigtige træ gratis og plante tre nye træer, og han er stadigvæk ikke tilfreds. Han snakker om at slæbe os i retten, men jeg tror bare, at han vil afpresse os for mest muligt. Sidste gang jeg talte med ham, sagde han, at hvis vi slår hans plæne gratis hele næste år, vil han måske lade være med at sagsøge os. Jeg havde lyst til at bede ham gå ad hekkenfeldt til, men jeg tænker, vi ender med at slå hans græsplæne. Den forbandede Skip! Man skulle da tro, at en fyr kunne forstå en tegning."

"Næste gang bør du måske personligt vise ham træet," foreslog jeg forsigtigt.

"Jeg har ikke tid til at holde alle i hånden," sagde Wayne og rystede på hovedet.

"Så må du hellere markere øst, vest, nord og syd tydeligt på dine tegninger."

"Det ville ikke hjælpe meget. Nogle af disse gutter ved ikke hvilken vej, der er op, eller hvor vest overhovedet er." Wayne tog en stor slurk vand.

Samtalen sluttede samme sted, som den gør hver uge. Wayne havde et større problem med en af sine ansatte, og der var ingen måde at forhindre det på, og heller ingen måde at sikre sig at det ikke gentog sig. Jeg var glad for, at jeg ikke spurgte ham til råds om forretningsanliggender. Filosofi ja, Wayne var bedre til det, end andre jeg kendte, men forretning så ikke ud til at være hans stærke side. Ikke desto mindre beundrede jeg ham, fordi han blev ved på trods af al sin modgang. Det så ud til, at han opførte sig lidt mere tosset ude i den virkelige verden.

"Jeg har et filosofisk spørgsmål til dig," sagde jeg og skiftede samtaleemne.

"Hvad som helst for at få noget andet at tænke på," sagde han. "Jeg sagde jo, at jeg ikke ville tale om mine egne problemer."

"OK. Her er situationen." Jeg bøjede mig frem og spurgte i en blidere tone for ikke at blive overhørt. "Lad os forestille os, at du har et syn, og at Gud viser sig for dig."

"Hvordan ser han eller hun ud?" spurgte Wayne med et smøret smil.

"Det er ligegyldigt. Bare forestil dig, at Gud viser sig og giver dig et tilbud."

"Hvilken slags tilbud?" Det virkede, som om Wayne var ved at flytte opmærksomheden fra sine problemer til sit filosofiske humør. Jeg tænkte mig grundigt om. Jeg kunne ikke fortælle ham om Johannes. "Lad os bare sige, at Gud fortæller dig, at hvis du kan besvare et simpelt spørgsmål, vil Han opfylde tre ønsker for dig."

"Jeg kunne godt bruge tre ønsker. Jeg ville forsøge det. Hvorfor ikke? Hvad er spørgsmålet?"

"Her er spørgsmålet: HVEM ELLER HVAD ER DU?" Og nu skal du høre, hvad svaret ikke er. Det er ikke et menneske, Guds søn, en ånd eller en sjæl. Så hvis Gud påstår, at ingen af disse almindelige svar er rigtige, hvad kan det så være?"

"Det var da et mærkeligt slags spørgsmål for dig at stille," sagde Wayne og så mistænksomt på mig. "Er du sikker på, at du ikke er blevet slået i hovedet og har set Ham Selv?"

"Nej. Ikke noget i den retning." Jeg forsøgte at lyde nonchalant, men jeg vidste ikke, om Wayne gættede, at der var noget i gære. "Jeg har bare tænkt lidt. Jeg vil gerne høre din ærlige mening om det. Hvordan ville du besvare spørgsmålet?"

"OK, Så leger jeg med. Ikke Guds søn, ikke menneske, ikke ånd, ikke sjæl. Tja, Jesus sagde noget interessant om, hvem vi er, som ikke passer ind i nogle af de kategorier."

"Det kunne være en god hjælp. Hvad sagde han?"

"Han sagde, at vi er guder."

"Det lyder, som noget mormonerne siger." Jeg har studeret en del forskellige religiøse grupper, og det har Wayne også.

"Ja, mormonerne mener noget i den retning, men ud over dem er der milliarder af mennesker på jorden, som på en eller anden måde tror, at mennesket er en slags gud. De fleste kristne mener dog, at sådan en lære er kætteri."

"Mener du, at Jesus virkelig sagde det i Biblen? Hvordan er den nøjagtige ordlyd?"

Wayne nippede til kaffen og lænede sig frem. "Jeg kan tydeligt huske de tre ord, han sagde. Det var I er guder."

"Jesus kaldte os Guder?" spurgte jeg stille. "Jeg kan godt huske, at vi kaldes Guds sønner i Biblen, men Guder? Kan du huske, hvor det står?"

"Jeg er ret sikker på, at det er i Johannes' Evangeliet."

"Johannes?" spruttede jeg og spildte kaffedråber ned ad mig selv.

"Vær nu forsigtig," grinede Wayne. "Er du sikker på, at du ikke har haft et syn eller noget i den retning? Du ser bleg ud." Han så undersøgende på mig.

"Her på det sidste er jeg slet ikke sikker på noget som helst," sagde jeg hjælpeløst. "Tror du virkelig, at Jesus sagde det i Johannes' Evangeliet?"

"Som jeg sagde, er jeg ret sikker på det. Apostlen Johannes skrev det selv ned. Han var helt afgjort den bedste forfatter i Det Nye Testamente. Men husk lige på, at de fleste kristne ikke tror på, at han mente det alvorligt, da han fortalte os, at vi er guder."

"Så hvad tror du? Tror du, at vi er guder?"

"Se sådan her på det," sagde Wayne. "Gud er alle steder, ikke sandt?"

"Det er jo det, de siger."

"Du udfylder noget af den plads, som de kalder alle steder, ikke?"

"Jo."

"Er Gud så til stede på det sted, hvor du er?"

"Hvis han er alle steder, så er svaret ja."

"Det betyder, at Gud er i dig."

"Ja igen."

"Er Gud så i dit hjerte, din hjerne og lever og endog i dine celler?"

"Hm, de er alle sammen en del af alle steder. Hvis Gud er allestedsnærværende, så er Han vel i ethvert atom i min krop." Jeg begyndte at forstå Waynes logik.

"Så hvis Gud er i ethvert atom i din krop, så består du af Gud. Deraf følger, at du er Gud. Hvis det er overalt i dig, så er det dig."

"Så tror du altså, at det er sandt? Du tror virkelig, at vi er Guder?"

"Åh for Helvede, jeg ved det ikke," sagde Wayne og lænede sig tilbage i stolen. "Jeg er ikke engang hundrede procent sikker på, at der findes en Gud. Nogle gange er jeg ikke engang sikker på, at jeg er her på jorden. Det hele er måske bare en fed drøm, og når vi vågner, er der ingenting. Eller måske er vi på et fornuftigt sted, som giver mening, når vi vågner. Eller endnu bedre måske vågner vi op på en sydhavsø fyldt med smukke piger, som vil tage sig af alle vores behov." Wayne lo ved denne

tanke. Den stakkels fyr havde ikke haft en veninde i lang tid.

"Det er en meget interessant tanke, men det skriftsted du nævnte interesserer mig nu mere. Jeg vil slå det op, når jeg kommer hjem," sagde jeg begejstret. "Jeg kan svagt huske, at jeg har læst det, men jeg har aldrig tænkt på, at vi virkelig kan være guder." Jeg kunne ikke vente, til jeg kom hjem! "Tag det nu ikke alt for alvorligt, og lad være med at forvente at jeg skal tilbede dig," smilede Wayne.

Jeg afsluttede hurtigt vores samtale og skyndte mig hjem for at undersøge Johannes' Evangeliet. Endelig fandt jeg skriftstedet i kapitel ti:

Johannes 10:34 Jesus svarede dem: "Står der ikke skrevet i jeres lov: "Jeg har sagt, I er guder?"

Johannes 10:35 Når loven kalder dem guder, som Guds ord er kommet til, og Skriften kan ikke røkkes,

Johannes 10:36 siger I så til ham, som Faderen har helliget og sendt til verden: Du spotter Gud! fordi jeg sagde: Jeg er Guds Søn?

Efter at have ledt lidt fandt jeg ud af, at den "lov", som Jesus nævnte, var Salmernes Bog. Det så ud, som om Jesus sagde, at de, som modtog Guds lov eller skriftstederne, blev kaldt guder. Så måske...måske var det svaret. Vi er mere end mennesker. Vi er guder. Jeg var dog villig til at indrømme, at det følte mærkeligt at tænke på mig selv som en gud, men øjensynligt var det svar, som Johannes ønskede, ikke bare en standard søndagsskole formular.

Jeg tog Biblen i hånden og fandt Elizabeth i dagligstuen, "Skat. Jeg tror, at jeg måske har svaret."

Hun så op. "Sig nu ikke, at Wayne havde en god ide?"

"Jamen, det havde han faktisk. Det er lidt tosset, men det kan godt være lige det, vi leder efter."

"OK. Lad mig høre."

"Vi er guder!" udbød jeg. Jeg kunne næsten ikke styre min begejstring og spænding.

Hun så ikke imponeret ud. "Wayne måtte selvfølgelig finde på noget i den retning," sagde hun og kiggede atter ned i bogen i sit skød.

"Det var ikke Waynes eget påfund. Se her i Biblen." Jeg gik hen mod hende. "Jesus sagde det. Hvis Jesus har sagt det, så må vi da være det."

"Lad mig selv læse det," sagde Elizabeth og tog Biblen ud af hænderne på mig. Hun læste hele kapitlet.

"Jeg kan godt huske dette skriftsted," sagde hun efter et stykke tid. "Jeg diskuterede engang med en mormon, og han citerede netop dette skriftsted og fortalte mig, at det er vores skæbne, at vi skal blive guder. Jeg blev lidt irriteret og ringede til radioens Bibelprogram."

"Hvad sagde han?" spurgte jeg nysgerrigt. Jeg anede ikke, at hun ringede til radiostationerne med filosofiske spørgsmål.

"Han sagde, at vi fortolkede skriftstedet forkert, og at den oprindelige tekst i Salmernes Bog gjorde grin af mennesket pga. dets svagheder. Det er lidt ligesom én, der ydmyger en anden med ordene: Du tror nok rigtigt, at du er noget, hva'? Den første synes i virkeligheden ikke, at den anden er noget særligt. Han siger det bare for sjov."

"Så dette skriftsted forklares altså som Gud, der gør grin med os?"

"Det er mere eller mindre sådan, de fleste, jeg har talt med, opfatter det."

"Lad mig se den Bibel igen," sagde jeg. Jeg læste omhyggeligt Salmernes Bog kapitel 82 og Johannes' Evangeliet kapitel 10 igennem. "Jeg ved ikke rigtigt. Nu har jeg læst det grundigt igennem, og jeg tror, at Jesus faktisk sagde, at vi er guder. Se," sagde jeg og knælede ned ved siden af hende. "Han brugte ordene for at forsvare sin udtalelse, at han var Guds Søn. Med andre ord: hvis de, som modtog loven, er guder, hvorfor så gøre et stort nummer ud af Jesu udtalelse om, at han er Guds Søn?"

Elizabeth så smilende op på mig: "Du er vel klar over, at der er en måde at finde ud af det på?"

Det gik op for mig, hvad hun mente. "Ja, ja," sagde jeg, "vi kan spørge en mand, som kendte Jesus

personligt. I virkeligheden er han den person, som skrev skriftstedet!" lo jeg. Det her virkede helt uvirkeligt!

"Han arbejder nok som klokkeringer lige nu," sagde Elizabeth. "Hvorfor tager du ikke hen og spørger ham?"

Kapitel ti Drømmen

Jeg kørte hen til Albertson for at finde Johannes og stille ham det to tusind år gamle spørgsmål. Jeg kørte rundt om hjørnet og så det velkendte syn af klokkeringeren. Jeg parkerede, steg ud af bilen og gik hen imod ham. "Johannes!" sagde jeg.

Klokkeringeren vendte sig om. Det var ikke de samme klokker, og det var ikke den samme Johannes.

"Hvor er Johannes?" spurgte jeg.

"Hvem er Johannes?" spurgte manden, en temmelig lurvet udseende fyr, omkring tyve år yngre end Johannes.

"Det er ham, som arbejdede her før dig."

"Nå-å ham. Det ved jeg ikke. Han er vist rejst et eller andet sted hen."

"Hvornår kommer han tilbage?"

"Det ved jeg ikke. Folk kommer og går i det her job. Sandsynligvis kommer han aldrig tilbage."

"Er der nogen, som ved noget mere om det?"

"Du kan jo checke med regionskontoret."

Jeg tog hjem og foretog flere telefonopringninger, og til sidst fandt jeg én, som huskede Johannes. Han fortalte næsten den samme historie: Johannes var rejst fra byen et stykke tid, og han var ikke sikker på, hvornår han kom tilbage. Han sagde, at han håbede, Johannes snart kom tilbage, fordi han var den bedste pengeindsamler, de havde.

Det her var noget, jeg aldrig havde forventet. Selv om jeg kun havde kendt Johannes i nogle få dage, virkede det allerede, som om han var en gammel ven, som altid ville være der, når jeg havde brug for ham. Det var næsten, som om han var en lampens ånd, som tilhørte mig... som om han endnu ikke havde opfyldt mine tre ønsker og ikke havde ret til at holde fri, førend jeg havde fået mine ønsker.

"Pokkers også!" sagde jeg til Elizabeth, da jeg kom hjem. "Johannes er rejst, og de ved ikke, hvornår han kommer tilbage."

"Ved du, hvor han bor?"

"Jeg har ikke engang tænkt på at spørge ham. Hvem ved? Måske sidder han bare i en lille lejlighed i den nordlige del af byen og ser TV og drikker en øl." Johannes var virkelig en mand fyldt med overraskelser.

"Jamen, sagde de ikke, at han var rejst fra byen? Hvis han virkelig er en apostel, tror jeg ikke, at han ville lyve."

"Men måske er han ikke taget af sted endnu. Hvis vi vidste, hvor han boede, kunne vi måske fange ham, før han tog afsted."

"Sagde han ikke, at han ville give dig flere antydninger om en uge? En uge fra jeres første møde er på torsdag. Hvis han virkelig er en mand, som holder sit ord, så vil han være tilbage på torsdag."

"Det er først om fem dage. Jeg ville så gerne snakke med ham i dag. Jeg kan ikke tro det. Jeg føler mig mere rastløs efter at møde Johannes igen, end jeg gjorde med dig, da vi forelskede os. Jeg troede aldrig, det kunne ske med en anden kvinde - og slet ikke med en mand." Mit hjerte krympede sig af skuffelse.

Jeg indså, at min udtalelse kunne have såret Elizabeth og vendte mig om mod hende. "Undskyld. Du ved godt, at du er den vigtigste person i mit liv. Det er bare, fordi jeg følte så megen åndelig kærlighed og kraft strømme fra Johannes. Det virkede så bekendt og så godt, og nu er det væk." "Det forstår jeg godt," forsikrede Elizabeth mig. "Jeg føler det på samme måde. Lige da du sagde, at han var rejst, følte jeg også et stort tomrum, og den ekstra styrke, som kom fra ham, svinder nu. Jeg tror ikke, jeg kan stå op igen."

Jeg ønskede ikke at se hende svag igen. Jeg greb hendes hånd og håbede, at hun kunne bevare sin styrke, indtil hun blev helbredt. "Kom, lad mig trække dig op. Du må tro på dig selv, tro på, at du kan blive rask."

Jeg trak i hende, men hun var ikke i stand til at stå op mere end et par sekunder. Hun rystede meget og var ude af stand til at gå. Jeg hjalp hende tilbage i rullestolen. Jeg så en tåre på hendes kind, da hun sagde, "Det var dejligt at føle mig rask i en dag, men jeg mister styrken hurtigt nu. Jeg tror, at jeg snart er tilbage ved mit normale svage jeg."

"Johannes sagde, at dette korte mirakel skulle give dig troen på, at du kan blive helbredt. Selv om det forsvinder, bør vi være taknemmelige for, at vi har fået lejlighed til at se, at mirakler stadig er mulige."

"Måske," sagde hun. "Men lige nu tror jeg ikke på mirakler, jeg er bange. Jeg er bange for, at vi aldrig mere ser Johannes igen. Jeg ved ikke hvorfor. Jeg har ligesom en synkende fornemmelse." "Jeg føler det på samme måde," samtykkede jeg. "Af en eller anden grund føler jeg mig blottet for energi. Jeg håber ikke, der er sket ham noget."

"Hvis der er nogen, der kan passe på sig selv, så er jeg sikker på, at det er en to tusind år gammel mand," sagde Elizabeth.

"Det er nok bare os. Vi må se at komme igennem den næste uge og tro på, at vi ser ham igen senest på torsdag."

"Du har ret," sagde Elizabeth. "Vi må gøre alt, hvad vi kan for at finde den første nøgle. Vi skal i det mindste kunne vise ham, at vi har gjort vores bedste."

"Ja, men jeg tror faktisk, at jeg har gjort alt, hvad jeg kan i øjeblikket. Det bedste jeg kan finde på er, at vi er guder, sådan som Jesus sagde i skriften."

"Der er én mere, som du kan ringe til. Hvorfor ringer du ikke til din ven Lance i Californien og prøver at stille ham det samme spørgsmål, som du stillede Wayne?"

Ja, tænkte jeg. Det ville være interessant at høre Lances mening. Vi havde kendt hinanden længe. Vi havde været forretningspartnere i et stykke tid og havde haft mange gode stunder sammen. Vi havde også brugt utallige timer på at diskutere filosofi. Han flyttede til Los Angeles for nogle år siden, efter at han havde fundet et solidt ståsted inden for new age bevægelsen. Han havde undersøgt talrige grupper og studeret deres filosofi. Det var meget muligt, at han kunne komme med nogle interessante fortolkninger af Johannes' første nøgle.

"Det er en god ide," sagde jeg til Elizabeth. "Det kunne da ikke skade at høre hans mening. Jeg tror ikke, at der findes en new age gruppe, som han ikke kender noget til."

Sent samme aften fik jeg endelig fat i Lance. "Hvordan går det i den store by?" spurgte jeg.

"Der sker spændende ting," sagde han. "Det er en skam, du ikke er her. Jeg holder kursus her i weekenden. Du skulle tage og komme forbi en dag og se lidt af det, jeg laver."

"Måske når Elizabeth får det bedre," sagde jeg.

"Hvordan har hun det?" spurgte han.

"Det går lidt op og ned," svarede jeg.

"Hils hende mange gange," sagde han. "Gæt hvad mit kursus går ud på."

"Det kan være alt muligt, hvis jeg kender dig ret."

"Jeg kalder det: I er Guder: En Syntese mellem New Age og Biblen."

Det var lige før, jeg tabte røret. "Hvad fik dig til at vælge det emne," spurgte jeg.

"Som du sikkert ved, mener næsten alle New Age tilhængere her, at mennesket er en slags gud, som har glemt, hvem han er..... at vi bare skal huske det."

"Mener du også det?" spurgte jeg forhåbningsfuldt.

"Ja, ideen er grundlæggende sand. Men det mest interessante er, at jeg for nylig er stødt på disse religiøse typer, som citerer Biblen for mig hele tiden. De siger, at ideen om, at mennesket kan blive Gud, er Lucifers første store løgn. De fyre fangede virkelig min interesse, så jeg begyndte at studere Biblen igen for at finde ud af, om det var så meget ved siden af, som disse fyre fik det til at lyde. Og gæt hvad jeg fandt ud af?"

"Jeg er sikker på, at det er interessant," sagde jeg spændt.

"Interessant? Der står faktisk i Biblen, at mennesker er guder."

"Du mener, sådan som mormonerne lærer fortæller?"

"Nej, ikke helt. Mormonerne er som børnehavebørn med hensyn til det her, og det virker, som om de er pinligt berørte over at tale om denne lære nu. Biblen siger faktisk ikke, at vi skal blive guder langt ude i en eller anden fremtid, men at vi er guder her og nu - næsten som mange af New Age lærerne siger. Det som jeg virkelig står af overfor er, at mange New Age folk synes, at de, der tror på Biblen og studerer den, er helt tilbage i Stenalderen. Og Bibeltroende synes, at New Age mennesker tilbeder djævelen selv. Mine studier afslører, at der er en overensstemmelse mellem New Age filosofierne og Biblen, og det er, som om ingen kan se det, så jeg tænkte, at jeg ville holde et par foredrag om emnet og se, om der er interesse for det."

"Så hvis en eller anden spurgte dig, hvem eller hvad vi er, ville du så svare, at vi er guder?"

"Det er det, Jesus selv sagde i den store bog. Og det er også, hvad alle lærere inden for New Age filosofi herude mener," sagde han.

Jeg tænkte mig om et øjeblik. "Hvad nu hvis Gud selv viste sig for dig og sagde, at det var det forkerte svar, og at du skulle gætte igen. Hvad ville du så sige?"

"Jeg har aldrig tænkt på, at det kunne være det forkerte svar. Det hele passer alt for godt," sagde han selvsikkert.

"Men lad os nu bare forestille os, at det var forkert. Er der andet du kunne gætte på?"

"Hvad skulle det ellers være?" spurgte han. "I begyndelsen var der kun Gud, og han skabte hele universet ud fra sig selv. Det betyder, at du er skabt ud af Gud, og at du er en del af Gud. Hvis du er ét med Gudsbevidstheden, så er du Gud lige så meget, som Jesus var. Han sagde faktisk selv i Johannes' Evangeliet, at vi skal blive ét med Gud, ligesom han selv var det."

"Ja, du har ret. Det sagde Johannes faktisk."

"Ja, af alle Biblens forfattere, synes jeg, at Johannes er den bedste."

"Jamen det skal jeg fortælle Johannes, når jeg ser ham næste gang," sagde jeg spøgende.

"Ok," sagde Lance og fattede ikke mistanke til sandheden bag min vits. "Hvorfor ringede du forresten?"

"For at stille dig et spørgsmål, men du har allerede besvaret det."

"Ja, sådan er det, når man er i harmoni med universet, makker," sagde han og lød meget tilfreds med sig selv.

Vi snakkede sammen et par minutter mere om familie, venner og forretningsideer, inden vi sagde farvel. Han afsluttede med sin sædvanlige replik, "Ha' en stærk dag!" Jeg refererede samtalen for Elizabeth.

"Det lyder som den første indsigt," sagde Elizabeth.

"Hvad mener du med den første indsigt?" spurgte jeg.

"Jeg troede, du havde læst 'Den Niende Indsigt'. Den handler om indsigter, som vil forvandle menneskeheden. Den første siger, at vi skal lægge mærke til tilfældighederne, fordi de leder os i den retning, som vi bør gå."

"Jo, jeg kan godt huske, at jeg har læst det nu. Det er da en ret fantastisk tilfældighed, at både Lance

og Wayne gav det samme svar. Det er særligt interessant, at Lance besvarede mit spørgsmål, førend jeg overhovedet stillede det. Tror du, det er et eller andet tegn?"

"Det lyder, som om det kunne være det."

"Lad os så sige, at det er et tegn. Det betyder, at vi skal tænke i retningen af, at vi er guder. Hvis jeg siger til Johannes, at vi er Gud eller guder, er det så nok, eller skal vi mon tænke dybere?"

"Hvem ved?" Elizabeth trak på skuldrene. "Mit spørgsmål er, at hvis jeg er en gud, hvorfor kan jeg så ikke bare knipse med fingrene og gøre mig selv rask?"

"Det er et godt spørgsmål. Men efter hvad jeg har læst i New Age bøger, er grunden, at vi i virkeligheden er guder, som har glemt, at vi er guder. Vi har ganske vist magt som Gud, men fordi vi tror, vi er skrøbelige mennesker, så gør denne tro os til skrøbelige mennesker. Når vi slipper denne falske tro, så vil Gud i os åbenbare sig."

"Så det eneste, jeg skal gøre, er at slippe min falske tro, og så får jeg magt til at helbrede mig selv?"

"Det er den grundlæggende lære fra nutidens guruer."

"Det lyder for simpelt."

"Ja, det gør," samtykkede jeg, "men de simple ting er ofte de mest sande."

Den aften følte jeg mig meget rastløs, da jeg gik i seng. Jeg havde følt et tomrum, lige siden jeg fandt ud af, at Johannes var ude af byen, men da jeg lå i min seng den aften, følte jeg mig endnu mere tømt for energi. Jeg følte det, som om jeg forsvandt ind og ud af virkeligheden. Til sidst faldt jeg i søvn og havde en usædvanlig drøm. Mine erfaringer siger mig, at nogle drømme blot er drømme, men en gang imellem forekommer der én, som synes at være meget virkelig, og man tænker, at der må være noget virkeligt bag den. Det var sådan en drøm.

Jeg befandt mig i et værelse, som var fyldt med nogle ondt udseende, flyvende væsener. Deres ansigter var forvredne, og de snerrede ad mig, som om de ønskede at skade mig. Jeg ledte efter en flugtvej og fandt en dør. Jeg løb ud gennem døren og fandt en helgenagtig mand i en gyngestol, og han så på mig med et velvilligt udtryk i ansigtet. Jeg vendte mig om og så, at de onde ånder ikke fulgte efter mig ind i værelset, og det virkede, som om den venlige mand på en eller anden måde beskyttede mig mod dem.

Jeg gik hen imod manden og spurgte, "Hvem er du?"

Han så på mig, og jeg hørte en autoritativ stemme runge mod mig, som sagde: "Dette er min elskede apostel - Johannes."

Jeg så overrasket på den velvilligt udseende mand. Han lignede på ingen måde min klokkeringende ven, som jeg troede var apostlen Johannes. Denne mand havde langt, rød-blondt hår, skæg og var temmelig kraftigt bygget. Johannes var ret tynd, uden skæg og havde sort hår med nogle få hvide stænk. Johannes var også mørkere i huden end denne mand. Personen foran mig var helt afgjort en anden end den klokkeringer, jeg kendte som Johannes. Nu fortalte denne stemme, som jeg fandt ret autoritativ mig, at denne anden mand var Johannes den Elskede. Stemmen lød lidt som James Earl Jones, når han siger "THIS IS CNN", noget i retning af som man forventer, Guds stemme vil lyde. På grund af situationen fik jeg et stærkt indtryk af, at dette måtte være Guds egen stemme eller måske Kristi stemme.

Jeg dristede mig til at stille et spørgsmål. "Hvem er den anden Johannes - klokkeringeren?"

Den bydende stemme svarede mig, "Bedrageren, som du har mødt, har været en fjende fra begyndelsen. Han er en bedragerisk fyrste af det onde, og han leder alle, som tror på ham i ødelæggelse og fordærv. Pas på det onde, der ser ud som det gode. Vær på vagt over for alle, der siger, at mennesker er guder. Jeg alene er Gud." Hans stemme gav ekko, indtil jeg vågnede op med et sæt og lå stille i min seng og overvejede.

Johannes virkede oprigtig og syntes at være en sand lærer, men jeg havde aldrig overvejet, at han kunne være en ond person. Denne stemme, som syntes at være Guds stemme, viste mig nu én, som kunne være den sande apostel Johannes, og den, som jeg troede, var en apostel, var måske slet ikke

en apostel alligevel, men i stedet en eller anden ond inkarnation, som var sendt herved for at lede mig i ...hvad? Stemmen sagde ødelæggelse og fordærv. Det måtte være en slags helvede, tænkte jeg.

Hvis stemmen havde ret, ville jeg blive tilintetgjort. Hvis Johannes Klokkeringer havde ret, ville jeg fortsætte med at lære Visdommens Nøgler. Jeg brød mig ikke om valget. Hvis Johannes Klokkeringer ikke var sand, ville jeg blive straffet eller tilintetgjort..... Men hvis drømmen var usand, kunne jeg fortsætte med at lære om visdomsnøglerne af Johannes.

Da jeg tænkte disse tanker, slog det mig, at jeg var bange for Guds stemme i drømmen. Jeg frygtede, at den havde ret, men jeg ønskede ikke, at den havde ret. Jeg huskede de følelser af kærlighed, som jeg mærkede, når Johannes Klokkeringer var tæt på mig, især da han sendte mig sine tanker og senere, da han underviste min kone. Så tænkte jeg på, hvordan jeg følte det, da jeg så den formodede apostel Johannes i drømmen. De onde ånder i drømmen fulgte ikke efter mig ind i det værelse, hvor Johannes var, og det virkede fredeligt nok, da jeg kom ind til Johannes i drømmen. Men den fred var anderledes end den, jeg følte sammen med klokkeringeren. I Johannes Klokkeringers nærværelse følte jeg en fred, som trængte helt ind til min kerne, måske "den fred, som overgår al forståelse." Men freden i nærheden af Johannes i drømmen var, som den fred man føler, når en baby holder op med at græde. Det virkede fredeligt på grund af mangel på forstyrrelser, ikke på grund af nogen indre følelse.

Dernæst tænkte jeg på Guds eller Jesu stemme, som jeg troede, jeg hørte. Lyden af stemmen syntes at gennemtrænge min ydre krop og at forsøge at arbejde sig ind i mit hjerte, mens lyden af klokkerne, som jeg hørte fra Johannes, syntes at trænge gennem det dybeste sted i mit hjertecenter eller min sjæl og derefter stråle ud over hele mit væsen.

Jeg tænkte igen over forskellen på de to personer, der begge påstod at være Johannes, og jeg kom frem til den konklusion, at den største forskel var, at den ene fremkaldte angst og frygt i mig, mens den anden fremkaldte en følelse af kærlighed og fred.

Jeg tænkte mig længe og grundigt om, fordi jeg havde en følelse af, at jeg skulle foretage et eller andet valg. Efter at have været fuldstændig stille i en periode, tænkte jeg ved mig selv, "Hvis jeg skal vælge, så vælger jeg den Johannes, hvis klokker, tanker og ord har berørt min sjæl."

I selv samme øjeblik opfattede jeg, at der var et væsen til stede ved siden af min seng. Det var et utroligt ondt væsen, det var jeg sikker på. Vibrationen var så forfærdelig og så overvældende, at jeg fik lyst til at løbe min vej, men som om jeg havde fået sendt en åbenbaring direkte fra min hjerne, vidste jeg på en eller anden måde, at dette magtfulde væsen fra dybet var den, som havde givet mig drømmen og også var ejeren af den autoritative stemme. På en eller anden måde vidste jeg, at han ikke vidste, at jeg var klar over, at han var der. Han stod der ved siden af min seng og ventede på at se, om jeg ville falde for den illusion, som han havde skabt i drømmen. Jeg vidste, at jeg nu fik sandheden at se, fordi jeg havde valgt Johannes Klokkeringer, og at han faktisk var apostlen Johannes, Jesu apostel. Mit valg havde været rigtigt. Hvis jeg havde valgt den anden Johannes, havde jeg valgt en repræsentant fra den mørke side.

Jeg blev liggende fuldstændig stille i nogle minutter og holdt vejret. Jeg kunne mærke, at væsenet iagttog mig og ventede på et svar. Jeg følte en frygt større, end jeg nogensinde før havde følt. Jeg havde følelsen af, at dette væsen kunne slå mig ihjel, hvis jeg ikke behagede ham. Jeg tilbragte nogle minutter med at berolige mig selv og med at fortælle mig selv, at jeg ville lægge mit liv i hænderne på den sande Gud, lige meget hvem eller hvad det måtte være. På en eller anden måde følte jeg, at jeg måtte konfrontere denne tilstedeværelse, som ventede på et svar. "Åh Gud," bad jeg indvendigt med en oprigtighed som aldrig før, "hvad skal jeg gøre?"

Øjeblikkeligt følte jeg en anden tilstedeværelse. Den virkede bekendt. På en eller anden måde vidste jeg, at det var den virkelige Johannes, den virkelige apostel. "Åh Johannes, er du her?" spurgte jeg tavst. "Hvad skal jeg gøre?"

En indre stemme, som jeg ikke var i tvivl om kom fra Johannes, sagde disse ord: "Le ad ham." Jeg brød næsten tavsheden af forbløffelse over det svar. Det var helt uforventet. Her havde jeg måske djæveln selv siddende ved siden af min seng, det mest frygtindgydende væsen man kan forestille sig, og jeg får at vide, at jeg skal le ad ham! Jeg måtte lige bruge et par minutter mere på at fordøje den besked. Til sidst spurgte jeg tavst igen, "Er du sikker på, at det er klogt at le ad dette væsen?"

Intet svar.

Så tænkte jeg ved mig selv. "Hej! Hvad sker der her? Jeg har brug for en bekræftelse. Han slæber mig måske med til et sted med flammer og svovl, hvis jeg ler ad ham. Giv mig et tegn på, at det er det rigtige at gøre, at jeg ikke behøver at frygte for min sikkerhed."

Ingenting.

"Johannes!" råbte jeg med et tavst skrig. "Jeg har brug for at vide, at det ikke kun var noget, jeg forestillede mig, at jeg virkelig hørte dig. Vær sød og giv mig en bekræftelse igen, bare denne ene gang!"

Stadig ingenting.

Af en eller anden grund tænkte jeg, at jeg måtte følge det, som jeg havde modtaget. Jeg tænkte på Johannes' stemme. Den virkede meget virkelig, mere virkelig end noget andet jeg nogensinde havde følt. Jeg havde bare meget svært ved at acceptere, hvad den sagde. Jeg var nødt til at følge det, som følte mest rigtigt i min sjæl, tænkte jeg, og besluttede at adlyde og le ad den ubudne gæst, som, jeg kunne mærke, var ved at blive utålmodig.

Jeg ventede et øjeblik, samlede alt mit mod, rejste mig op i sengen og så i retning af væsenet. Jeg tænkte på Steven Wright (min yndlingskomiker), begyndte at le, som om jeg lige havde hørt en ny god vits og sagde højt, "Godt forsøgt, din svindler, men dit lille nummer virkede ikke! Men jeg synes skam, det var meget sjovt!" Og så lo jeg noget mere.

Min latter blev standset af en negativ kraft, der havde mere styrke, end noget andet jeg nogensinde havde oplevet. Det var som en hvirvelvind af negativ energi, der fik mig til at tænke på den tasmaniske djævel i Snurre Snup filmene, blot var jeg nu skrækslagen og fandt det ikke særligt underholdende. Jeg frygtede, at denne ting ville ødelægge både min krop og min sjæl i løbet af de næste to sekunder.

Pludselig forlod væsenet værelset med en hastighed, der var hurtigere end lynet, og en ild kom ned fra en himmelsk sfære, og den opslugte fuldstændigt alt, hvad der var mig. Det var, som om der var ild i mig og på samme tid følte jeg "den fred som overgår al forståelse", det hele på samme tid. Jeg vidste, at kun Gud kan fremkalde sådan en følelse. De følelser, jeg havde haft i drømmen, var kun en svag afskygning af den ild og den fred, som omgav mig i det øjeblik.

Mens jeg nød denne store lyksalighed, vendte Elizabeth sig søvnigt om mod mig. "Hørte jeg dig le?"

Jeg lo igen med en glæde, som jeg ikke kunne holde tilbage. "Ja, min kære, du hørte mig le. Jeg har det alt for godt til ikke at le."

"Nå, men kunne du ikke le lidt mere stille?" spurgte hun lidt irriteret og vendte sig om for at falde i søvn igen.

"Ok," smilede jeg. "Jeg skal prøve at le mere stille." Så lo jeg, hvad jeg senere har kaldt en stille, himmelsk latter, indtil jeg gled ind i den fredeligste søvn, jeg nogensinde havde oplevet i hele mit liv.

Kapitel elleve Genforening

Det var en lang ventetid indtil torsdag. Jeg havde en million spørgsmål til Johannes, men det allervigtigste for mig var overhovedet at se ham igen. Jeg ville gerne dele min drøm med ham, selv om jeg regnede med, at han kendte historien. Problemet var, at jeg ikke vidste, hvordan jeg skulle kontakte ham. Lige før middagstid om torsdagen tog jeg hen til Albertson for at se, om han arbejdede der igen. Jeg blev skuffet over at finde den samme vikar som sidst. Vikaren vidste selvfølgelig ingenting om, hvornår Johannes måske ville komme tilbage.

Jeg tog hjem igen, spiste frokost med Elizabeth og delte min frustration med hende.

"Er du sikker på, du hørte rigtigt, at Johannes sagde, at I skulle mødes igen om en uge?"

"Det er jeg sikker på," sagde jeg. "Men hvem ved, hvor mange ting en 2000 år gammel mand skal tage sig af. Måske var han nødt til at tage til Bosnien eller sådan noget."

"Uanset hvad, hvis han er en mand, der holder sit ord, så må han kontakte dig i dag, ikke?"

"Det skulle man tro. Hvem ved! Måske er jeg slet ikke en god elev, og måske har han opgivet mig."

"Det tror jeg ikke," beroligede Elizabeth mig. "I den drøm du fortalte mig om, virkede det, som om du bestod en eller anden test."

"Måske," sagde jeg. "Men jeg må nok hellere komme tilbage på arbejdet. Jeg skal ud og vise et hus frem."

Da jeg havde vist kunden huset, kørte jeg tilbage til Albertson og til flere forskellige steder, hvor der plejede at stå klokkeringere. Jeg kiggede alle de steder, jeg kunne komme i tanke om i det svage håb at finde Johannes et eller andet sted i området. Da min arbejdsdag endelig var slut, kørte jeg hjemad med den tanke, at det var Johannes' ansvar at sørge for kontakten. "Det sker, hvis det sker," tænkte jeg.

Elizabeth og jeg tilbragte en rolig aften sammen. Til sidst brød hun isen. "Har du tænkt mere over den første nøgle?"

"Jeg har tænkt meget, men jeg tror ikke, jeg kan komme videre, førend Johannes fortæller mig om menneske-Gud ideen."

"Hvad nu hvis han siger, at vi ikke er guder? Du har næsten prøvet alt andet. Hvad er der tilbage?"

"Det ved jeg ikke. Måske er vi bare dyr," sagde jeg sarkastisk.

"Du spørger vist bare," sagde Elizabeth, "men vi må vel være åbne for alt."

"Ja, det må vi vel," samtykkede jeg.

Vi gik i seng lidt før klokken elleve (hvilket var tidligt for mig), og jeg lå på sengen og prøvede på at falde i søvn skuffet over, at jeg hverken havde set eller hørt noget til Johannes.

Så lige da jeg var ved at glide over i søvnen, hørte jeg klokker.

Klokker?

Jeg vågnede pludseligt op. "Jeg hørte klokker!" udbrød jeg til Elizabeth.

Hun vågnede op. "Klokker? Det må være Johannes."

"Ja. Det må være Johannes. Men nu da jeg er vågen, kan jeg ikke høre dem."

"Du kan jo altid høre dem, når du er lige på grænsen mellem søvn og vågen tilstand. Prøv at falde i søvn igen."

"Du har ret. Det vil jeg prøve." Jeg forsøgte at falde i søvn igen, men søvnen var som blæst væk. Et øjeblik efter sagde jeg, "Jeg kan altså ikke falde i søvn lige nu, ikke om så mit liv afhang af det."

Elizabeth sukede. "Hvorfor prøver du ikke bare at ligge stille og lytte indad. Måske vil Johannes sende dig noget."

"Jeg vil prøve," sagde jeg. Jeg lå helt stille og prøvede at stille ind på mit indre selv. Først skete der ingenting, så hørte jeg svagt klokkerne igen. Jeg vidste på en eller anden måde, at jeg skulle fokusere på lyden, og det gjorde jeg så. Da jeg fokuserede blev lyden klarere, og et billede af Johannes tonede frem for mit indre øje. Jeg så ham sidde og drikke en kop kaffe hos Denny's på nøjagtig samme plads, hvor vi sad og snakkede sidst. På en eller anden måde vidste jeg, at han var der og ventede på mig.

"Han er henne hos Denny's," sagde jeg, stod ud af sengen og gik hen mod mit tøj.

"Denny's?" spurgte Elizabeth søvnigt.

"Denny's," sagde jeg bestemt. "Jeg tager derhen nu. Det kan godt være, det tager et stykke tid, så du skal ikke blive urolig for mig."

Elizabeth vendte sig om mod mig og spurgte, "Skat?"

"Ja?"

"Sig tak til Johannes, fordi han gav mig troen igen. Selv om jeg nu har mistet den ekstra styrke, så har jeg i det mindste håb om, at jeg kan helbredes."

"Det vil jeg sige til ham," sagde jeg.

Det tog mig kun nogle få minutter, så var jeg på vej mod Denny's i min bil. Undervejs tænkte jeg over, om der var noget specielt ved Denny's, eller om det bare var et belejligt sted. Men skidt, det spørgsmål var langt nede på listen. På vej ind i restauranten så jeg på uret på væggen. Klokken var et minut i midnat. Jeg gik hurtigt hen til det hjørne, hvor vi mødtes sidst, og der sad han ganske rigtigt og drak kaffe, og så ud nøjagtig som jeg havde set for mit indre øje lidt tidligere.

"Johannes," sagde jeg og rakte hånden frem. "Jeg har aldrig været så glad for at se nogen før!"

Johannes smilede, mens jeg satte mig ned. "Det er ikke alle elever, der har det sådan," sagde han.

"Er du sikker på, at jeg ikke er en mørkets prins, som er ude på at snøre dig og føre dig til et eller andet helvede?"

"Så du kender altså til min drøm?"

"Ja. Det var ikke uventet. Han prøver sådan et nummer med alle de elever, jeg har, hvis de ser lovende ud."

"Han? Hvem er han?"

"Hvem tror du?"

"Tja, jeg ved i hvert fald, at hvem han end er, så var han i stand til at forklæde sig som et af Guds sendebude; men da jeg mærkede hans sande natur, var det en vibration, der var ondere, end noget jeg overhovedet har forestillet mig. Hvis der findes en djævel, så må det være ham."

Johannes smilede. "På Jesu tid brugte vi ikke det dumt lydende ord djævel. Vi kaldte ham Modstanderen. Ordet Satan betyder det modsatte på hebræisk. I dag ville vi kalde en som Hitler, Sadam Hussein eller en terrorist for en modstander eller fjende, men det ville lyde dumt at kalde dem djævl. Vi brugte ikke skræmmebilleder, blomstrende ord eller eventyragtige ord dengang. Vi havde at gøre med virkelige energier, virkelige væsener og virkelige situationer. Datidens religiøse autoriteter var dem, der frygtede de illusoriske bussemænd."

Jeg nikkede. "Jeg var ikke i tvivl om, at det væsen var en modstander. Jeg vidste, at han helst ville dræbe mig, da han fandt ud af, at jeg så hans virkelige selv."

"Han ønsker stadig at ødelægge dig. Du gjorde ham virkelig vred, da du lo ad ham." Johannes lo.

"Det var dig, der sagde, at jeg skulle gøre det!" udbrød jeg. "Jeg var ikke klar over, hvor vred jeg gjorde ham. Det er lige det, jeg har brug for - en umådelig stærk fjende fra underverdenen." Jeg rynkede panden. Johannes holdt inde et øjeblik og studerede mit ansigtsudtryk.

"Så længe du står på lysets og sandhedens side, vil han være din dødelige fjende med al den styrke og kraft, som han har til rådighed." Så sagde han grinende, "Jeg tænkte, at du ligeså godt kunne slå ordentligt til ham, når du havde chancen."

"Det lyder ikke som at vende den anden kind til," indvendte jeg.

"Som Salomon sagde, der er en tid og et sted for alting. Ved hjælp af sine håndlangere her på jorden har han fået mig tortureret og dræbt ca. tyve gange. Sidste gang blev jeg hængt i klavertråd og første gang kogt i olie. Alene det skulle være nok til, at jeg fortjener at se ham blive leet ud, når han lider nederlag. Du vil aldrig forstå, hvilken glæde jeg følte, da du fulgte mine instruktioner."

"Jeg tror virkelig, vi gjorde ham pissesur," lo jeg nervøst.

"Det er ikke et særligt fromt ord," skældte Johannes, "men jeg kunne ikke udtrykke det bedre selv."

Jeg drak en mundfuld kaffe. "Det gør mig stadig nervøs. Det kan jo være, han vil prøve og hævne sig på mig." Du godeste, som om jeg ikke allerede havde problemer nok i mit liv!

"Fra det øjeblik du så igennem illusionen og bestod testen, blev du en dødelig fjende. Men tag det ikke så tungt. Han kan ikke gøre dig noget, hvis du følger sandhedens lys og Helligånden i dig selv. Lige nu lever du efter de højeste principper, du kender, og du er fuldstændig beskyttet. Men der findes energipunkter i tiden og rummet ligesom akupunkturpunkterne på kroppen. Når man kommer til et af disse punkter, skabes der specielle muligheder for både det gode og det onde. Forleden nat havde du f.eks. besøg af en kraftig, ond magt og også en kraftig, god magt. Den ild du følte, var det, vi plejede at kalde dåb med ild. Hvis du går fremad, er du nødt til at tage chancen for også at gå baglæns."

"Hvad ville der være sket, hvis jeg var faldet for illusionen?"

"Jeg ville have holdt mit ord og have mødt dig i dag, men hvis du ikke havde følt den åndelige ild, ville du have forkastet mig og den viden jeg har til dig."

"Ville jeg så være blevet en eller anden slags mørkets tjener?"

"Ikke på den måde som du tror," svarede Johannes. "Det ville kun ske, hvis dit hjerte var fyldt med selviske mål. Han prøver at neutralisere de grundlæggende gode mennesker. Efter at de er neutraliseret, forlader han dem som regel og fortsætter med andet arbejde. Det er kun, hvis et menneske synker ned i illusion og selvished, at han kan bruges bevidst af de Mørke Brødre."

"Hvem er Modstanderen, og hvem er de Mørke Brødre?"

"De er ligesom dig og mig," svarede Johannes. "De er vores brødre, men meget egensindige brødre. Som du ved, har alting sin modsætning. Hvis der tilsyneladende findes en positiv kraft, så kan dette fænomen kun eksistere, hvis der tilsyneladende også findes en negativ kraft."

"Hvorfor bruger du ordet tilsyneladende?"

"Fordi positiv og negativ er virkelige for dig i denne verden, men i en højere virkelighed findes der kun én energi, og det er Gud. Det er vigtigt, når vi underviser, at vi altid beskæftiger os med den virkelighed, vi befinder os i. Hvis du vil forsøge at løse gåderne i en højere virkelighed, førend du forstår din egen, kan du blive fanget i en illusion, som vil forårsage, at du ender et sted langt uden for den simpleste realisme."

Jeg nikkede. "Jeg har lagt mærke til, at mange intelligente drømmere ikke synes at udføre noget som helst, hvorimod den enfoldige slider opnår forbløffende meget."

"Din udtalelse fortjener nærmere overvejelse," sagde han roligt. Jeg måtte have ramt ind i noget, der var vigtigt for mit fremskridt.

"Brænder disse Mørke Brødre så i Helvede, sådan som præsterne fortæller os?"

"De lever i en verden, hvor den eneste pragt og herlighed, der findes, er en illusion. For at forstå hvad det betyder, må du løse en fremtidig nøgle." Han flyttede lidt på sig og foldede hænderne.

"Lad mig udtrykke det på denne måde. Vi har alle en guddommelig gnist i os. Når du lytter til den gnist, bliver dit lys og din herlighed, sandhed og kærlighedsevne forøget. Der findes visse meget selviske individer, som ved en bevidst kraftanstrengelse lukker fuldstændigt af for deres sjælskontakt. Derefter benægter de fuldstændigt alt, hvad der er sandt og godt. Da de er bevidste væsener uden åndelig kontakt, skaber deres bevidsthed en verden, som er en fuldstændig illusion, uden virkeligt lys og herlighed. De tror, at det sande åndelige plan, som er skabt af Gud, er en illusion, og at de har opdaget eller skabt den eneste sande virkelighed. Da denne falske tro er så virkelig, kan de ikke komme ud af den, og alt det, som gør dem til personligheder, befinder sig i en tilstand af død og opløsning. Denne langtrukne død tager ofte mange år, men når det er sket, vil den gnist, som er deres sande jeg fortsætte, og personen vil blive genskabt i en fremtidig mulighed på en jord, som ikke engang eksisterer endnu."

"Hårde lærepenge," svarede jeg. "Betyder det, at der ikke findes et Helvede, som man kan brænde op i?"

"Det gør der på en måde," svarede han. "Når man har afvist lyset, omgivet sig med illusion og derefter kommer i kontakt med virkeligt lys, fremkaldes der en åndelig smerte, der ligner ild. Hvorfor tror du, Modstanderen flygtede så hurtigt, da Ånden steg ned over dig forleden nat? Åndens lys og ild var mere smertefuld for ham end noget, du kan forestille dig. Han ønskede mere end noget andet at ødelægge dig, men alligevel var han tvunget til at forlade stedet med det samme."

"Det var den hurtigste tilbagetrækning, jeg nogensinde har set," nikkede jeg.

Johannes fortsatte. "Når mennesker dør og fortsætter til den næste verden, opholder de sig sammen med andre, der har et lys, som ligner deres eget. Mange bliver skuffede, når de opdager, hvor lidt de har fulgt lyset, mens de var på jorden, og de ønsker at fortsætte højere op. Ønsket flytter dem hen mod et større lys, og det er meget smertefuldt for dem. De vil helst bevæge sig hen mod lyset, men hver gang de kommer for nær, er det smertefuldt som ild, så på to måder kan man sige, at de er i helvede. For det første er de nødt til at leve med andre, som har mindre lys og måske ikke er så behageligt et selskab, og for det andet fører deres ønske om at flygte derfra til en brændende smerte."

"Sidder de fast i den situation for evigt?"

"Nej, der skabes en udvej for dem, så de kan udvikle sig, men vi kunne tale i dagevis om dette emne. Lad os fortsætte." Johannes nikkede til en servitrice, som gik forbi, for at få mere kaffe.

"Jeg har lige ét spørgsmål mere," forsatte jeg, da hun gik igen.

"Ja, hvad er det?"

"Hvor har du været henne? Jeg havde ikke regnet med, at du ville forsvinde, sådan som du gjorde." Johannes rynkede panden. "Faktisk forventede jeg det heller ikke, men min Mester havde brug for mig."

"Og det må så være....?"

"Hvem tror du?"

"Jesus?" spurgte jeg forundret.

"Jesus' er den moderne udtalelse af det navn, han havde for to tusind år siden i Palæstina. Præsterne i dag er selvfølgelig vant til det navn, men i Hans inderste cirkel kaldes Han blot "Kristus", når vi omtaler Ham. Når jeg får mulighed for at tale med Ham på et personligt plan, som jeg taler med dig nu, kalder jeg Ham bare Joshua. Den originale udtalelse af navnet Jesus lød lidt som Yay-soose, men det navn er forældet i dag. For et par hundrede år siden besluttede Han sig for at bruge Joshua, som er den engelske oversættelse af det tilsvarende hebræiske Jesus, fordi det stadigvæk er et navn, der er almindeligt."

"Joshua Kristus," smilede jeg. "Det tager vist lidt tid at vænne sig til det."

"Han ville ikke drømme om at bruge navnet Jesus undtagen til at identificere sig med. Hver gang Han hører en af præsterne sige eller råbe navnet på den der religiøse måde, krymper Han sig."

Johannes tænkte sig om et øjeblik: "Der findes mange mysterier, som med tiden vil afsløres i forbindelse med Jesus, som du kalder ham, og Kristus. Jeg kender to af Hans navne, Og Han har et tredje, som kun Han kender."

"Hvad er det andet navn, som du kender?"

"Det kan jeg ikke fortælle dig uden Hans tilladelse," svarede han blidt.

"Hvad er formålet med at have mere end ét navn?"

"Det kan jeg ikke fortælle dig lige nu. Den viden er indeholdt i en af de nøgler, som du skal lære i fremtiden. Men jeg kan godt fortælle dig lidt om udtrykket Kristus. Det er ikke en del af hans navn, men er en stillingsbetegnelse. Den mest oplyste lærer på denne planet, som har forbindelse med menneskeheden, udfører dette job og kaldes Kristus. Joshua vil ikke altid udføre netop det arbejde. Om cirka to tusind år vil han forlade solsystemet, og Kristusjobbet vil blive besat med en af hans nærmeste disciple. Titlen Kristus bruges af mange disciple, som har del i Kristus-bevidstheden. Jeg

er en af dem, som har lov til at bruge navnet Kristus, så længe den, jeg taler med, ikke forveksler mig med Mesteren selv. De, som bærer navnet Kristus, må ikke bevidst bedrage, og den forkerte brug af titlen kan fremkalde bedrag. Selvbedrag vil dog ofte fremkaldes pga. en forkert fortolkning af læresætninger, som overføres fra lærerne."

"Hvorfor blev du så kaldt bort så pludseligt?" forsøgte jeg mig.

"Det var en nødsituation," Johannes så alvorlig ud.

"Kan du fortælle noget om det?"

"Ikke ret meget. Jeg kan fortælle dig, at der var en situation under udvikling, hvor nogle terrorister havde mulighed for at få fingre i nogle kernevåben, som de ville have anbragt i Washington DC. Det var ikke en del af planen, og det måtte forhindres."

"Hvad gjorde du for at forhindre det?"

"Selv om jeg måtte fortælle dig det, har jeg ikke tid til at komme ind på det. Joshua havde brug for min hjælp, og heldigvis var jeg der for at hjælpe. Det var kun med nød og næppe, at jeg kunne overholde denne aftale med dig. Der er stadig nogle detaljer, som jeg må vende tilbage og ordne."

"Redder du ofte verden fra et atomangreb?" spurgte jeg.

"Sidste gang vi havde en lignende krise var tilbage i de tidlige firsere, da videnskabsmændene arbejdede på neutronbomben. Fuldførelsen af den ville have været for stor en fristelse for en nation på dette tidspunkt, og udviklingen af både dette våben og et par flere måtte bremses."

"Kontrollerer du menneskets sind for at undgå katastrofer?"

"Disciple under Kristus eller Lysets Broderskab tvinger aldrig menneskers sind. Vi er forpligtet til at respektere den frie vilje. Men de Mørke Brødre derimod vil bruge magt, når de synes, der er behov for det, og de har muligheden. De kan ofte se, at det eneste, de behøver at gøre, er at skabe en lille illusion for at få deres vilje med masserne."

Johannes holdt en lille pause. Det er lykkedes godt for dig at få mig ud på et sidespor, men nu må vi videre med din uddannelse. Kan du i det mindste huske det spørgsmål, som jeg stillede dig i sidste uge?"

"Jeg tror i det mindste, at jeg har fat i det. Det er, HVEM ELLER HVAD ER JEG?"

"Jeg er glad for, at du husker den nøjagtige ordlyd. Kan du så også give mig dit svar?"

"Ja," sagde jeg nervøst, "med lidt hjælp fra et par venner og fra Johannes Evangeliet, som jeg regner med, at du har skrevet, har jeg konkluderet, at mennesker er guder."

"Er du så Gud med et stort G eller gud med et lille g?"

Jeg studsede et øjeblik. "Jah... mormonerne siger, at vi bliver en gud med et lille g, og New Age'erne siger, at vi er Gud med et stort G."

"Hvad siger du?"

"Jah," jeg holdt en lille pause igen og rømmede mig, "hvis jeg er ét med Gud, så må jeg være Gud med et stort G. Det lyder underligt at sige det, men det er mit svar."

"Er du sikker på dit svar?"

"Næsten."

"Hvad gør dig næsten sikker?"

"Der har været flere tilfældigheder, som har peget i den retning. Jeg regnede med, at der måtte være en grund til dem."

"Så du fik nogle tegn, som førte dig hen imod svaret?" Johannes smilede.

"Ja, det kan man vel godt sige," svarede jeg.

"Har du læst, hvad Mesteren siger om tegn?"

"Jeg tror, han har sagt flere forskellige ting?"

Johannes trak endnu engang sin gamle Bibel frem og slog op på Mattæus kapitel seksten. "Læs vers 4," sagde han og skubbede bogen over til mig.

Jeg holdt forsigtigt den gamle bog og læste: "En ond og utro slægt kræver tegn....".

Jeg tabte næsten bogen. "Jeg kan godt huske, at jeg har læst det skriftsted, men jeg har aldrig tænkt på det i forbindelse med det, som jeg nu har i hovedet. Jeg troede, at svaret kunne være, at jeg er Gud pga. tegn, men Jesus sagde, at det var den onde, der søgte efter tegn."

"Du ledte ikke aktivt efter et tegn," trøstede Johannes mig, "men der dukkede flere op, og du tænkte, at de betød noget."

"Siger du, at de ikke betød noget?" spurgte jeg noget skuffet.

"Det er sandt, at der er en grund eller et formål med enhver begivenhed," svarede Johannes, "men når mennesker ser tilfældighederne lægger de ofte meget mere i dem, end de skulle. Lad os nu sige, at du slår med terningerne mange hundrede gange. Før eller senere vil du slå syv tre gange i træk. Er der en dybere mening med det, eller skete det bare, fordi du slog med terningerne mange gange, og sandsynlighedsreglen fortæller os, at du på et eller andet tidspunkt vil slå syv tre gange?"

"Du siger altså, at tilfældigheder bare sker engang imellem?"

"Ja, i al almindelighed er det sådan, og så engang imellem er tilfældene planlagt af en højere magt. Men sædvanligvis, når en overtroisk person kommer ud for tilfældigheder, lægger han meget mere i dem, end der er grund til."

"Så når både Wayne, Lance og den Mørke Broder nævnte mennesker og guder, så var det blot en tilfældighed uden større betydning?"

"Ikke helt," svarede Johannes. "Du, Wayne og Lance har været venner i mange år, og som sådanne indstiller I jer nemt på hinandens frekvenser og deler mange af de samme tanker. Det forøger i høj grad chancen for, at I vil komme frem til de samme konklusioner inden for et område. Det, der skete med jer tre, var slet ikke så meget en tilfældighed, som du troede. Du ledte efter et svar, og du var glad, da der var noget, der syntes at springe dig i øjnene. Men det var ikke en tilfældighed, at den Mørke Broder slog ned på det. Det tjente hans formål."

"Og hvad så med svaret?" spurgte jeg. "Er det rigtigt eller forkert?"

"Lad os lige gå tilbage et øjeblik," sagde Johannes og satte fingrene mod hinanden. "Hvorfor tror du, Joshua sagde, at det var en ond og utro slægt, som leder efter tegn? I virkeligheden betyder ond her vildledt. Og hvordan er man så vildledt, hvis man søger efter tegn?"

"Jeg har aldrig tænkt på, at det at se efter tegn, kan være noget negativt. De fleste mennesker betragter tegn som noget positivt." Johannes var tavs, han ventede åbenbart på et præcist svar.. Jeg fortsatte, "Ok, lad mig se. Hvis vi bruger tegn til at styre vores liv, bruger vi noget uden for os selv. Måske er det meningen, at vi skal se indad."

Johannes smilede. "Der er stadig håb for dig. Jeg tror, dit lys vokser. Hvordan kan man så være utro ved at søge efter tegn til at vejlede en?"

"Den er svær. Jeg kan ikke rigtigt se nogen forbindelse der."

"Der er stor overensstemmelse her," sagde Johannes. "Svar mig på det her: Hvad er utroskab?"

"Det er, når en person svigter sin ægtefælle og har et seksuelt forhold med en anden?" svarede jeg.

"Og hvem mon din åndelige ægtefælle bør være?"

"Mener du en anden end min fysiske kone?"

"Ja".

"Kan det være Gud?"

"Du har ret. Det står der overalt i skrifterne. Israelitterne kaldes Jehovas Brud gennem hele Det Gamle Testamente, og kirken kaldes Kristi Brud i Det Nye. Både Israel og kirken er symboler på dem, som har lyset fra Guds Ånd i sig. Så hvordan kan en Kristi eller Guds brud begå utroskab?"

"Måske ved at forlade Gud eller ved at støtte sig til eller forene sig med en anden eller en anden Gud."

"Meget tæt på," sagde Johannes. "Lysets broder mærker Guds Ånd i sig selv og har forpligtet sig til at følge den og at blive ét med den ligesom i et ægteskab. Hvis han aktivt søger et tegn uden for sig selv som den vigtigste vejledning, så forårsager det, at han skifter sin opmærksomhed væk fra

Ånden. Så bliver hans Gud en falsk Gud uden for ham selv, og den indre Gud ignoreres og svingtes. Han har således begået utroskab mod sin eneste sande vejledningskilde, og det sætter en sort mur op mellem hans personlighed og Gud indeni."

"Fascinerende," sagde jeg og følte mig igen som Spock. "Så New Age folk, som altid snakker om den indre Gud - og samtidigt altid søger efter tilfældigheder og tegn - de siger én ting, mens de i virkeligheden gør noget andet?"

"De er ikke alene om det," smilede Johannes. "For på den anden side af spektret søger de religiøse også efter tegn i stedet for efter et svar fra Gud gennem bøn, som de ellers siger, de underviser i."

"Skal vi så søge indad efter alle svar?"

"Nej, ikke helt. Det ville jo betyde, at den ydre verden ikke havde nogen betydning eller noget formål. Formålet med den ydre verden er at stimulere med erfaring, og formålet med den indre er at verificere. Uden den ydre verden er der ikke noget at verificere, og uden den indre er der ingen kilde, der kan finde sandhedskornene, som eksisterer i alle ting."

"For mig ser det ud, som om de religiøse fundamentalister leder uden for sig selv efter svar, og New Age'erne forsøger at se indad; men de koncentrerer sig begge for meget om kun den ene side af pendulsvinget," sagde jeg.

"Endnu et godt svar," sagde Johannes og smilede. "Og nu vil du gerne have, at jeg skal fortælle dig, om du har fundet det rigtige svar."

"Jeg har været meget nysgerrig hele ugen." Jeg lænede mig ivrigt fremad.

"Lad os få en kop kaffe mere og udforske dine tanker."

Kapitel tolv **Gud er os**

Johannes nippede til den friske kaffe og sagde, "Fortæl mig så dit svar."

"Jeg synes, det ville være et godt svar, fordi det er et direkte citat fra Jesus eller Joshua, som du jo kalder ham nu, og du skrev det selv i Johannes Evangeliet kapitel ti. Der står, at Jesus sagde, I er guder."

Johannes smilede og sagde: "Så hvad er svaret på spørgsmålet - HVEM ELLER HVAD ER DU? ikke hvad er mennesker? Tænk nu over spørgsmålet og svar så igen."

"Jeg mener, at jeg er Gud eller en gud," sagde jeg.

"Hvilken en af dem? Er du Gud eller en gud?"

Jeg havde ikke regnet med, at svaret ville være så vanskeligt. Jeg prøvede igen. "Mormonerne siger en gud, og New Age'erne siger bare Gud."

"Og hvad siger du?"

"Jeg tror, at jeg er Gud," sagde jeg og følte mig lidt mærkelig.

"Skal jeg så tilbede dig?" lo Johannes.

"Nej! Selvfølgelig ikke!" udbrød jeg.

"Er du så sikker på, at du er Gud?"

"Jeg er ikke sikker," svarede jeg spagfærdigt. "Måske er jeg bare en gud."

"Ok, så er du en gud," Johannes smilede igen med et blik i øjnene, der viste, at han kendte til ting, der lå uden for min rækkevidde. "Så må du jo have stor magt. Hvorfor får du ikke lige den servitrice derovre til at svæve og viser mig din magt? Eller endnu bedre, hvorfor knipser du ikke med fingrene og helbreder din kone?"

Hans sidste ord nåede helt ind til mit væsens kerne. Der var ikke noget, der tydeligere viste min hjælpeløshed, end at jeg ikke havde været i stand til at hjælpe min egen kone. "Jeg er vel nok et fjols," tænkte jeg ved mig selv. "Hvis jeg er Gud eller en gud, så burde jeg jo være i stand til at

helbrede min kone." Jeg slog øjnene ned og var følelsesmæssigt dybt berørt. Jeg følte, at jeg var nul og niks, og i hver fald slet ikke en gud.

Johannes så på mig med medfølelse: "Jeg ville ikke såre dig; jeg ville blot fange din opmærksomhed."

"Den har du helt sikkert," sagde jeg. "Du godeste, hvor jeg dog føler mig som et fjols. Jeg er ikke mere en gud end det askebæger derovre. Hvis jeg var Guds lilletå, ville jeg have helbredt Elizabeth. Jeg synes ikke, jeg kan gøre noget som helst for hende, og jeg føler mig hjælpeløs." Jeg var mere følelsesmæssigt berørt, end jeg havde været i årevis.

"Lad ikke følelserne tage dine øjne væk fra sandheden," sagde Johannes blidt. "En sand søgende må være delvis Spock, delvis Kaptajn Kirk og med et strejf af Bones."

Jeg begyndte at le.

"Jeg er glad for, at jeg kan opmuntre dig. Hvad er det, der er så sjovt?"

"Jeg kunne lige se for mig, hvordan Johannes, Jesu apostel, sidder og ser Star Treck. Jeg syntes bare, det var så sjovt - noget lignende som hvis Jesus sang en rap sang." Det er sjovt, hvordan man nogle gange kan skifte fra en følelse til en anden, når der er noget, der lyder rigtigt.

For første gang i al den tid jeg havde kendt ham, så Johannes lidt forvirret ud. "Jeg må huske at spørge Joshua, om han har lavet noget rap for nyligt," sagde han spøgende. "Lad os komme tilbage til vores emne. Du skal være delvis Spock og delvis Kaptajn Kirk her for at finde sandheden.

Følelser vender ofte sandheden på hovedet."

"Var mit svar om at være Gud så rigtigt eller forkert?"

"Det var ikke det korrekte svar."

"Så er vi altså ikke rigtigt guder?"

Johannes holdt en pause og sagde, "Var dit svar om at være et menneske det korrekte svar?"

"Du sagde nej."

"Men er du et menneske?"

"Ja..... Siger du, at mit svar måske er sandt, men at det er det forkerte svar?"

"Netop. Vi kaldes mennesker, men da mennesker ikke ved, hvem de er, så siger det dig ikke ret meget, når du kalder dig selv et menneske, vel?"

"Næ, det gør det vel ikke."

"Hvis du siger, at du er Gud, og du ikke ved, hvad eller hvem Gud er, så bliver du ikke meget klogere af det, vel?"

"Nej."

"Du ved ikke ret meget mere om, hvem du er, end du gjorde, før jeg fortalte dig, at du er Gud."

"Jeg tror, jeg forstår, hvad du prøver at sige. Du prøver at sige, at jeg skal besvare spørgsmålet med noget, der virkelig fortæller mig noget om, hvem jeg er. Hvis jeg siger, at jeg er kød, men ikke forstår forskellen mellem kød og silicium, så kan jeg lige så godt sige, at jeg er silicium. Mit svar har ingen mening, hvis jeg ikke forstår, hvad kød er."

"Det er et godt eksempel, min ven. Det vil jeg måske bruge over for min næste elev. Ja, dit svar skal have mening. Det er måske sandt, at du er et menneske, Gud eller Guds søn, men hvis du ikke kan forklare, hvad ordene dækker over, så er de blot ord uden betydning og uden sand forståelse."

Frustreret over at jeg stadig ikke kendte svaret, svarede jeg: "Før vi fortsætter, vil jeg gerne have, at du forklarer mig betydningen af Johannes Evangeliet kapitel ti. Der er stor uenighed blandt de kristne i dag, om Jesus virkelig sagde, at vi er guder."

"Hvilken konklusion kom du til?"

"Det lyder, som om Jesus virkelig fortæller os, at vi er guder."

"Du har ret. Jeg var faktisk sammen med Ham flere gange, da Han brugte dette argument. Efter at Han blev en velkendt skikkelse i Jerusalem, kom de religiøse autoriteter ofte til ham, fordi de havde hørt deres tilhængere sige, at Han enten var Messias, en gud, Guds søn eller en gammel profet, som

var vendt tilbage fra de døde eller var blevet genfødt. De ville ofte tiltale Ham med ondt i sigte og sige sådan noget som: Hvem tror du egentlig du er? Guds søn?

"Så ville Han svare dem noget i retning af: Og hvad hvis jeg siger, at jeg er Guds søn? Hvorfor synes I, det er noget særligt, når I kaldes guder i Salmernes Bog og i Mosebøgerne? Hvis de mennesker, som blot modtog Den Hellige Skrift, kaldes guder, hvorfor synes I så, det er så utroligt, at jeg skulle være Guds søn?"

"Her, lad os vende tilbage til Salmernes Bog." Johannes åbnede sin Bibel på Salmernes Bog. "I det første vers i det omtalte kapitel, står der: Gud træder frem i gudeforsamlingen, BLANDT GUDERNE holder han dom. Hvem er de guder, som Han dømmer blandt? Det står der i vers seks: Jeg har sagt: I er guder, I er alle sønner af den Højeste.

"Her får vi at vide, at de guder, som Gud dømmer iblandt, er dem, som modtog Den Hellige Skrift, sådan som Jesus sagde. Der er faktisk talrige steder i Mosebøgerne, hvor de mennesker, som dømte andre mennesker kaldes guder. I de nuværende Bibler er oversættelsen ofte forkert, men hvis du bruger en hebræisk konkordans fra en almindelig kristen boghandel, kan du overbevise dig selv om, at dommerne kaldes guder igen og igen. Jeg skriver lige skriftstederne ned, så du kan slå dem op." Johannes kradsede nogle skriftsteder ned og rakte dem til mig. Der stod Anden Mosebog 21:6; Anden Mosebog 22:8-9. "Alle de steder ordet dommere er nævnt heri, stammer det fra det hebræiske ord ELOHIYM, og det er det samme ord, som bruges om den Gud, som skabte himlen og jorden. Interessant nok blev det oversat korrekt i den engelske King James version i Anden Mosebog 22:27."

Han rakte den til mig og jeg læste: "Guderne må du ikke spotte, og dit folks øvrighed må du ikke forbande."

Johannes kom med sin tolkning: Folkets øvrighed var Moses, og guderne var Moses og dommerne. Det er derfor, David kalder Gud den som holder dom midt iblandt guder i Salmerne."

Jeg tilføjede, "De fundamentalistiske kristne mener, at Salmernes Bog 82:7 modbeviser ideen om, at menneskene er guder. Her nu skal jeg læse det: Dog skal I dø som mennesker, og I skal falde som en af stormændene! Da det kommer lige efter I er guder udtalelsen, siger de, at I er guder er en spot."

"Hvordan synes du, det lyder?"

"For mig lyder det, som om David sagde, at de var guder, som opførte sig, som om de kun var mænd."

"Det er korrekt. Slå nu op på Anden Mosebog kapitel fire vers seksten og læs."

Jeg læste, "Han skal tale til folket på dine vegne; han skal være din mund, og du skal være gud for ham."

Johannes forklarede, "Her er der tale om Aarons stilling som talsmand for Moses. Ham er Aaron, og Moses er guden."

"Jeg kan godt forstå, at dit liv har været i fare fra liv til liv," bemærkede jeg. "Jeg kan forestille mig, at du kan gøre nogle dybt religiøse mennesker ret urolige, når du diskuterer Den hellige Skrift."

Johannes smilede: "En sandhed, som man ikke før har set, kan skabe stor forstyrrelse, når den præsenteres klart. Joshua eller Jesus var en mester i at gøre det. Det fremgår ikke engang helt af Biblen, hvor vrede de religiøse autoriteter på den tid blev pga. ham."

"Det kan jeg godt forestille mig," nikkede jeg. "Ud fra vores samtale indtil nu ser det ud til, at du mener, at vi er guder, sådan som skriften fortæller, men blot at acceptere det fortæller os ikke meget om, hvem vi er, og derfor er det ikke svaret på dit spørgsmål."

"Det er korrekt. Du er både Gud og én gud, og ud fra et andet synspunkt er du på vej til at blive en gud, men alle disse udtalelser er blot ord for dem, som citerer dem. Jeg vil give dig et vink, som kan hjælpe dig til at forstå mere om, hvad Gud er. Læs Paulus' første Brev til Korinterne kapitel tolv, og fortæl mig så i næste uge, hvad du fik ud af det. Her - jeg skriver det ned ved siden af de andre

teksthenvisninger."

"Jeg har lagt mærke til, at du citerer meget fra Biblen," bemærkede jeg, mens han skrev. "Hvad mener du om andre hellige skrifter og religiøse filosofier i verden?"

"Jeg bruger Biblen meget sammen med dig, fordi den har stor betydning i denne del af verden. Der findes sandhed i alle hellige skrifter og i alle filosofier i verden. Jeg kender mange af dem og har undervist i mange af dem. Men for nu at komme tilbage til emnet, har du nogle andre ideer om, HVEM ELLER HVAD DU ER, før jeg giver dig den næste antydning?"

Jeg tænkte mig om et øjeblik. "Så i virkeligheden er alle mine svar korrekte, men de fortæller bare ingenting. Jeg er et menneske, jeg er Ånd, jeg er en sjæl, jeg er Guds søn, ja, jeg er endda en gud eller måske endog Gud på en eller anden esoterisk måde, men ingen af disse udtryk giver mig andet end en svag fornemmelse. Er det rigtigt?"

"Det er helt rigtigt. Kan du tænke på et svar på spørgsmålet, som giver mening for dig?"

"Jeg ved ikke, om jeg kan komme med noget intelligent lige nu. Hvorfor giver du mig ikke bare det næste vink, så tænker jeg over det i den næste uges tid?"

"Godt min ven. Her er det. For bedre at forstå hvem eller hvad du er, kan det hjælpe at forstå, hvad du ikke er. Jeg tror, at du allerede har konkluderet, at du ikke er din krop, og at din krop nærmest er et redskab for den, som virkelig er dig."

"Ja, det har jeg accepteret."

"Ligesom du har en bil, som er et redskab for dig, når du ønsker at tage nogle steder hen, og hvor dit virkelige jeg sidder inden i bilen, således har du også en krop, som ikke er dit virkelige jeg, men et redskab du kan bruge til at komme omkring med. Dit virkelige jeg styrer redskabet. De fleste er ikke klar over, at deres virkelige jeg har flere redskaber end blot den fysiske krop.

"Der er to ting, du ikke er: Du er ikke dine følelser, og du er ikke dine tanker. De er to andre redskaber, du kan bruge, når du gerne vil nogle steder hen."

"Tilbage står spørgsmålet: Hvis du hverken er din krop, dine følelser eller dine tanker - hvad er der så tilbage? HVEM ELLER HVAD ER DU?"

"Det er interessant," grundede jeg. "Mange lægmandsfilosoffer som mig selv er klar over, at vi ikke er vores kroppe, men de fleste ser vores følelser og tanker som en del af vores evige natur. Men du siger, at de ikke er en del af vores virkelige selv, men blot redskaber?"

"Det er rigtigt," svarede Johannes. "Tænk nu over det samt de skriftsteder jeg gav dig, og så mødes vi her på Denny's i næste uge ved midnat."

"Skal du tilbage til dit klokkeringerjob?" spurgte jeg.

"Det kan godt være, at jeg bliver nødt til at droppe det resten af sæsonen," sagde han. "Joshua har brug for min hjælp til at opbygge beskyttelse mod terrorisme, som har mulighed for at forhindre Guds hensigt på jorden. Uanset hvad der sker de næste par år, må du huske på, at det ville have været meget værre, hvis vi ikke havde grebet ind. Forhåbentligt kan vi få tingene på plads i løbet af de næste par uger. Du skal ikke stille mig spørgsmål om det. Der er ikke ret meget, jeg kan afsløre lige i øjeblikket."

"Det lyder, som om du er en åndelig James Bond," sagde jeg smilende.

Johannes smilede tilbage.

"Elizabeth bad mig sige, at hun er meget glad, fordi du gav hende håb."

"Hvordan har hun det?"

"Hun fik sine kræfter tilbage i et kort stykke tid, men nu har hun det ligesom før eller måske endda værre."

"Spørg hende, om det her fra mig," sagde Johannes. "Spørg hende, om hun fundet de uønskede tanker og den frygt, som hun har holdt skjult for sig selv, og om hun lært at anbringe dem på deres rette sted?"

"Jeg skal spørge hende," sagde jeg.

Johannes rejste sig op, som om han var klar til at gå. Han trak et rødt lommeørklæde ud af lommen og rakte det til mig. "Sig til hende, at hun skal gnide det her mod sin pande tre gange om dagen. Det vil give hende flere kræfter og gøre livet mere udholdeligt for hende i den næste uge. Men du må give det tilbage til mig i næste uge."

"Det skal jeg gøre," nikkede jeg og tog lommeørklædet fra hans hånd. "Skal du af sted nu?"

"Det er jeg bange for." Vi betalte og gik ud af døren. På vej ned ad gaden sagde han, "Din bil holder i den modsatte retning."

"Det ved jeg godt, men jeg er nysgerrig. Hvor skal du hen, og hvordan vil du komme dertil?"

"Jeg skal til Mellemøsten. Nøjagtigt hvor vil jeg ikke sige. Hvorledes? spørger du. Lad os gå om bagved det træ der, så skal jeg vise dig det."

Jeg gik om bagved et træ sammen med ham, hvor vi ikke kunne ses af forbipasserende. Han stod helt stille, lukkede øjnene, bøjede hovedet let og hviskede et ord meget stille. I samme øjeblik var han væk. Han tonede ikke langsomt væk, som spøgelserne kan gøre det i en film. Han var bare væk lige på én gang.

Jeg var ikke sikker på, hvad det var, han sagde, fordi han hviskede det så stille, men det lød, som om det var "Joshua".

Kapitel tretten **Skjult frygt**

På vej hjem tænkte jeg på, at jeg ikke kunne være i tvivl om, at Johannes var et mystisk væsen. Jeg var allerede overbevist om, at han var virkelig pga. hans undervisnings kraft og den indre åndelige følelse, som han fremkaldte i mig, og når man så ser én forsvinde for sine øjne på den måde, så kan man ikke længere benægte, at der er tale om et højere væsen.

Da jeg kom hjem, prøvede jeg på at liste i seng uden at vække Elizabeth, men uden held.

"Klokken er efter tre, skat. Jeg var bange for, at du og Johannes var stukket af sammen."

"Det er der ingen chance for. Du er heldig, at han var nødt til at tage afsted. Jeg kunne have snakket med ham i dagevis uden at sove. Jeg håber, at du har fået sovet lidt, siden jeg tog afsted."

Hun var tavs. Det betød, at hun aldrig sov. "Jeg ville altså ønske, at du ville lytte til mig mht. at hvile dig," sagde jeg. "Du har været vågen al denne tid, ikke?"

"Tror du, jeg kan sove, når du er derude og oplever dybe åndelige dramaer?"

"Jeg må indrømme, at jeg heller ikke ville have kunnet sove."

"Havde du så det rigtige svar? Er vi guder eller hvad?"

Jeg fortalte hende om samtalen mellem Johannes og mig.

"Lad mig lige se, om jeg forstår det rigtigt," sagde hun. "Alt det, som alle tror og mener, at vi er, er vi ikke i virkeligheden, fordi det blot er ord og begreber, som ikke siger os noget. Vi er heller ikke vores kroppe, følelser eller tanker. Der er virkelig ikke ret meget tilbage, som vi kan være. Måske er vi bare nogle klumper ingenting."

"Det lyder som et ligeså godt svar, som noget jeg kan finde på lige nu," svarede jeg noget frustreret.

"Lad mig prøve det lommeørklæde," sagde hun.

Jeg trak det frem og gav hende det. "Han sagde, at du skulle gnide det mod panden, og så ville det give dig kræfter. Jeg ved godt, at det lyder skørt, men efter det som jeg har oplevet med Johannes indtil nu, er jeg villig til at prøve alt."

Hun tog det og holdt det op til panden. Så gned hun det frem og tilbage, mens hendes hånd tilsyneladende blev mere og mere rolig. Til sidst brød hun ud i et stort smil, som om hun oplevede noget dejligt. Hun så på mig og sagde, "Elskede, elsk med mig."

Jeg tror virkelig, at jeg var mere overrasket over hendes ord end over Johannes' forsvinden. Hun

havde slet ikke vist nogen interesse for at elske i nogen tid pga. sygdommen. "Er du sikker?" spurgte jeg.

"Meget sikker," sagde hun med en yderst sensuel stemme.

Vi elskede og gjorde det med en følelse af mere glæde og sensualitet - og på den anden side - mere åndelig følelse, end jeg nogensinde før havde følt i en elskovsakt. Jeg kan kun beskrive følelsen som en forening, som mere hører til blandt guder end blandt mennesker.

Bagefter lå vi tavse sammen og fordøjede oplevelsen. "Selv hvis jeg aldrig får det bedre," sagde Elizabeth stille, "så er dette øjeblik et helt liv værd. Der er mange, som lever et helt liv i sundhed og alligevel aldrig oplever sådan et øjeblik, som vi lige har haft."

"Det er så sandt, som det er sagt. Men der er selvfølgelig heller ikke andre, der er gift med dig."

Vi omfavnede hinanden og faldt i søvn i hinandens arme.

Vi stod op næste morgen efter blot et par timers søvn, men alligevel følte vi os begge forfriskede.

Elizabeth så ud til at have fået kræfterne tilbage igen og insisterede på, at hun ville lave morgenmad. Efter at vi havde sat os sammen til bordet, spurgte hun: "Så har du tænkt mere på, hvem eller hvad du er?"

"Lidt."

"Så hvis vi ikke bare er en klump ingenting, hvad er vi så?"

"Jeg har tænkt sådan her. Hvis min krop forsvinder, har jeg måske stadig følelser og tanker. Hvis min krop og mine følelser bliver taget væk, så har jeg stadig tanker, men hvis de alle tre bliver taget væk, må jeg stadig være noget. Jeg har forestillet mig, at jeg stod ved siden af mine redskaber og kiggede på, hvad der var. Jeg føler og ved, at der er noget - den som bruger redskaberne. Noget levende."

"Måske er du blot livet selv," sagde hun.

"Jeg ved godt, hvad Johannes ville sige, hvis jeg sagde det. Han ville spørge, Hvad er livet?"

"Og svaret på det har filosoferne diskuteret i århundreder," sagde hun.

"Måske skulle vi begynde med det nemme," sagde jeg. "Johannes bad mig spørge dig, om du har opdaget den frygt og de tanker, som du har haft skjult for dig selv, og om du har lært at anbringe dem på deres rette sted."

"Jeg må virkelig gemme dem godt, for jeg ved ikke, hvad de skulle være."

"Har du overhovedet tænkt over dem?"

"Hvad er der at tænke over? Jeg synes, jeg er temmelig åben omkring mine tanker og min frygt. Jeg er faktisk ikke bange for ret meget andet end at blive ude af stand til at fungere pga. denne sygdom."

"Jeg har tænkt lidt over det. Hvis du skjuler visse tanker og en form for frygt, så er de måske netop gemt godt for dig selv, sådan som du siger. Så når du leder efter dem, er de svære at finde, fordi du selv har gemt dem for dig selv."

"Siger du, at jeg har gemt dem så godt, at jeg ikke kan finde dem?"

"Måske er det lidt i den her retning: Lad os forestille os, at du har 100 kr. i overskud og gemmer dem i et syltetøjsglas. Af en eller anden grund glemmer du, at du har gemt dem der. Noget senere har du brug for 100 kr., men du tænker ikke engang på at lede nogen steder, for du kan ikke engang huske, at de nogensinde har eksisteret. Måske har du ikke virkeligt ledt efter disse skjulte tanke- og frygtformer, fordi du ikke tror på, at de findes. Men ligesom de 100 kr. stadig findes i syltetøjsglasset, uanset om du tror på det eller ej, således findes dine skjulte frygt- og tankeformer også, og de venter bare på at blive fundet."

"Du har vist tilbragt for meget tid sammen med Johannes. Du lyder ligesom ham."

"Tak for complimenten, men jeg har kendt dig længe, og jeg kan mærke, at du har modstand mod at finde de skjulte tanker."

"Hvis de er skjult, og jeg ikke ved, at de eksisterer, så har de ikke magt til at skade mig. Hvorfor

skulle jeg lede efter problemer?"

"Du har ganske givet ikke ledt efter problemer. Du har tværtimod nok prøvet at undgå dem. Men nu har problemerne fundet dig. Hvis Johannes har ret, bliver du nødt til at se i øjnene, at du må bryde barriererne ned og finde det, du har skjult."

Elizabeth så ud, som om hun ønskede at slå mig. "Så hvis du kender mig så godt, så kan du jo fortælle mig, hvad jeg skjuler."

"Jeg er ikke sikker på, at jeg kan finde dem for dig. Jeg tror kun, det er dig, der vil være klar over, når du har fundet dem, men måske kan jeg hjælpe dig og skubbe dig i den rigtige retning."

"Så skub mig. Jeg er på bar bund."

"Jeg har en fornemmelse af, at du stadig har nogen frygt tilbage, som har forbindelse til din tidlige religiøse opdragelse."

"Det er dumt. Min religiøse tro har ændret sig drastisk igennem årene. Jeg er ikke længere bange for bussemanden, og på samme måde er jeg ikke længere bange for den ild og svovl, som jeg hørte om som barn."

"Det siger du, men kan det ikke tænkes, at du næsten lægger for megen vægt på ideen om, at du ikke er bange for et brændende helvede og på, at skyldfølelse er noget, du har lagt bag dig?"

"Jeg synes, at ideen om, at Gud vil sende os til et brændende Helvede er latterlig. Det vil en kærlig Gud aldrig gøre."

"Logisk set er det sandt nok, men de ting, du har lært som barn, kan sagtens have en langt mere dybtgående effekt, end du kan se og indrømme. Var dine forældre ikke dybt religiøse baptister?"

"Jo, jeg skulle gå i kirke hver søndag uanset hvad."

"Jeg kan huske, at du har fortalt, at din fars yndlingspræst var denne helvedes- og forbandelsesfyr, som elskede at råbe op om Guds straf. Du har sagt, at han betragtede alle mennesker som forfærdelige syndere, som skulle straffes med mere smerte og lidelse, end man kan forestille sig, hvis de ikke fulgte Biblens og dydens vej et hundrede procent."

"Ja, jeg krymper mig stadig ved tanken om den fyr," svarede Elizabeth. "Far tvang os alle sammen til at sidde på første række og lytte til hans forfærdelige og voldsomme udfald. I løbet af ugen sad vi ved middagsbordet og snakkede om gudstjenesten, og om hvordan vi kunne bruge det, der blev sagt, i vores liv. Da jeg begyndte at blive interesseret i drenge, hamrede far virkelig dydens vej ind i mig. Han fik mig til at føle, at hvis jeg nogensinde trådte ved siden af og havde sex før ægteskabet, så ville jeg brænde i Helvede for evigt."

Jeg tav et øjeblik og sagde så roligt, "Og de gamle religiøse dogmer generer dig ikke mere?"

Elizabeth rynkede på næsen. "Selvfølgelig ikke. Som jeg sagde, har jeg lagt dem bag mig sammen med bussemanden."

"Jeg tror ikke, du har lagt dem helt bag dig. For det første kan jeg se, at mindet om de dage stadig generer dig."

"Alle har pinagtige minder, som de ikke bryder sig om at tænke på," sagde Elizabeth og rullede ud af køkkenet i sin rullestol.

Jeg besluttede mig for at ændre samtaleemne i øjeblikket. Elizabeth var ved at gå i defensiven. Jeg stod foran hende. "Din mor var perfektionist, ikke? Lagde hun ikke meget pres på dig, for at du skulle være det perfekte barn?"

Elizabeth sænkede øjnene. "Da jeg var lille, prøvede jeg på aldrig at gøre noget, der kunne skuffe mine forældre - f.eks. opførte jeg mig aldrig dårligt eller svarede dem igen. Jeg kan endda huske, at jeg skrev små sedler med undskyldninger, fordi jeg ikke var bedre på nogle måder... Men da jeg blev ældre og mere selvstændig og begyndte at gå ud med drenge, virkede de begge to skuffede over mig."

"Hvordan skuffede?" spurgte jeg.

"Jeg ved ikke rigtigt, hvordan jeg skal beskrive det.... som om deres uskyldige lille pige, deres

perfekte barn, voksede op, og på en eller anden måde forsvandt uskylden. Jeg følte helt sikkert seksuel skyld, tror jeg. Min mor udsatte mig for et tredjegradsforhør, hver gang jeg havde været i byen, og min far brød sig ikke længere om at være fysisk kærlig over for mig. Jeg følte tydeligt deres ubehag over for min seksualitet. Måske følte jeg deres seksuelle skyldfølelser i stedet for mine egne." Efter en lille pause tilføjede Elizabeth, "Det virkede, som om jeg ikke kunne gøre noget som helst rigtigt."

"Følte du nogensinde, at de ikke elskede dig, som den du i virkeligheden var, eller at deres kærlighed til dig var betinget af, at du levede op til deres ideer om, hvad der var rigtigt og godt?" Elizabeths øjne blev fugtige. "Ja," svarede hun stille. "Og jeg kunne aldrig leve op til det, uanset hvor meget jeg prøvede. De lærte mig aldrig rigtigt at kende som menneske og efter et stykke tid, ønskede jeg det heller ikke. Jeg gjorde lidt oprør - jeg løb hornene af mig - og jeg er sikker på, at de heller ikke ønskede at kende den side af mig. Jeg tror, det kunne have slået dem ihjel."

"Det kan være det!" udbrød jeg og knælede foran Elizabeth. "Hvis dine forældre vidste, hvem du virkelig var, kendte dit rigtige jeg, så tror du, det kunne have slået dem ihjel. Så du straffede dig selv ved at undertrykke dit virkelige jeg.... ved at slå dit virkelige jeg ihjel."

Elizabeth så lidt bleg ud. "Du er nødt til at tage på arbejde. Vi kan snakke om det her senere."

"Arbejdet må vente," svarede jeg. "Kan du se, hvordan der kan være en sammenhæng mellem din frygt for at opdage de skjulte ting, din undertrykkelse af sandheden, din skyldfølelse og din sygdom i dag?"

"Hmm, måske," Elizabeth rynkede panden. "Jeg synes nu, jeg har arbejdet mig ret godt gennem alt det. Jeg er mig selv nu; jeg har ikke længere brug for mine forældres godkendelse."

"Men du har brug for din egen," sagde jeg blidt og tog hendes hånd. Jeg rejste mig op og sagde, "Jeg synes, vi skal udforske det lidt. Jeg tager på arbejde nu, men du skal love mig noget. Lov mig, at du vil tænke over den skyldfølelse, du måske har fra den tid og din frygt for ikke at leve op til dine forældres krav og forventninger."

"Hvad skulle det nytte?" Elizabeth så vredt op på mig. "Det ændrer jo ikke noget."

"Nej, men at se din frygt i øjnene kan måske ændre dig," sagde jeg og gav hendes skulder et klem.

"Vil du ikke godt prøve? Det kan måske helbrede din sygdom."

"Jeg skal se, hvad jeg kan gøre, men jeg tror, det vil gøre mere skade end gavn."

"Stol på mig. Jeg tror, at det er den rigtige retning."

Jeg kyssede hende farvel og tog min frakke på, mens jeg håbede på, at jeg havde ret.